

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՀՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ՓՈՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ՆԱԽԱԳԻԾ

(Հաստատվել է Հայաստանի Հանրապետության Նախագահին առընթեր սահմանադրական բարեփոխումների մասնագիտական հանձնաժողովի 20.08.2015 թ. նիստում)

Հոդված 1. 1995 թվականի հուլիսի 5-ի Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությունը շարադրել հետեւյալ խմբագրությամբ.

«Հայ ժողովուրդը, հիմք ընդունելով Հայաստանի անկախության մասին հռչակագրում հաստատագրված հայոց պետականության հիմնարար սկզբունքները եւ համազգային նպատակները, իրականացրած ինքնիշխան պետության վերականգնման իր ազատասեր նախնիների սուրբ պատգամը, նվիրված հայրենիքի հզորացմանը եւ բարգավաճմանը, ապահովելու համար սերունդների ազատությունը, ընդհանուր բարեկեցությունը, քաղաքացիական համերաշխությունը, հավաստելով հավատարմությունը համամարդկային արժեքներին, ընդունում է Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությունը:

Գլուխ 1

Սահմանադրական կարգի հիմունքները

Հոդված 1.

Հայաստանի Հանրապետությունն ինքնիշխան, ժողովրդավարական, սոցիալական, իրավական պետություն է:

Հոդված 2.

Հայաստանի Հանրապետությունում իշխանությունը պատկանում է ժողովրդին:

Ժողովուրդն իր իշխանությունն իրականացնում է ազատ ընտրությունների, հանրաքվեների, ինչպես նաեւ Սահմանադրությամբ նախատեսված պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց միջոցով:

Իշխանության յուրացումը որեւէ կազմակերպության կամ անհատի կողմից հանցագործություն է:

Հոդված 3. Մարդը, նրա արժանապատվությունը, հիմնական իրավունքները եւ ազատությունները

1. Հայաստանի Հանրապետությունում բարձրագույն արժեքը մարդն է: Մարդու անօտարելի արժանապատվությունը նրա իրավունքների եւ ազատությունների անքակտելի հիմքն է:

2. Մարդու եւ քաղաքացու հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների հարգումն ու պաշտպանությունը հանրային իշխանության պարտականությունն է:

3. Հանրային իշխանությունը սահմանափակված է մարդու եւ քաղաքացու հիմնական իրավունքներով եւ ազատություններով՝ որպես անմիջականորեն գործող իրավունք:

Հոդված 4. Իշխանությունների բաժանման եւ հավասարակշռման սկզբունքը

Պետական իշխանությունն իրականացվում է Սահմանադրությանը եւ օրենքներին համապատասխան՝ օրենսդիր, գործադիր եւ դատական իշխանությունների բաժանման ու հավասարակշռման հիման վրա:

Հոդված 5. Իրավական նորմերի աստիճանակարգությունը

1. Սահմանադրությունն ունի բարձրագույն իրավաբանական ուժ: Օրենքները պետք է համապատասխանեն Սահմանադրությանը եւ սահմանադրական օրենքներին, իսկ ենթաօրենսդրական իրավական ակտերը՝ Սահմանադրությանը, սահմանադրական օրենքներին եւ օրենքներին:
2. Ընդհանուր միջազգային իրավունքի պարտադիր նորմերը գերակայություն ունեն օրենքների նկատմամբ: Եթե վավերացված միջազգային պայմանագրում սահմանվում են այլ նորմեր, քան նախատեսված են օրենքներով, ապա կիրառվում են այդ նորմերը:

Հոդված 6. Օրինականության սկզբունքը

1. Պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմիններն ու պաշտոնատար անձինք իրավասու են կատարել միայն այնպիսի գործողություններ, որոնց համար լիազորված են Սահմանադրությամբ կամ օրենքներով:
2. Սահմանադրության եւ օրենքների հիման վրա եւ դրանց իրականացումն ապահովելու նպատակով Սահմանադրությամբ նախատեսված մարմինները կարող են օրենքով լիազորվել ընդունելու ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտեր: Լիազորող նորմերը պետք է համապատասխանեն իրավական որոշակիության սկզբունքին:
3. Օրենքները եւ ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտերն ուժի մեջ են մտնում սահմանված կարգով հրապարակվելուց հետո:

Հոդված 7. Ընդհանուր իրավունքի սկզբունքները

Ազգային ժողովի եւ համայնքների ավագանիների ընտրությունները, ինչպես նաեւ հանրաքվեներն անցկացվում են ընդհանուր, հավասար, ազատ եւ ուղղակի ընտրական իրավունքի հիման վրա՝ գաղտնի քվեարկությամբ:

Հոդված 8. Գաղափարախոսական բազմակարծությունը եւ բազմակուսակցականությունը

1. Հայաստանի Հանրապետությունում ճանաչվում են գաղափարախոսական բազմակարծությունը եւ բազմակուսակցականությունը:
2. Կուսակցությունները կազմավորվում եւ գործում են ազատ: Կուսակցությունների համար օրենքով երաշխավորվում են գործունեության հավասար իրավական հնարավորություններ:
3. Կուսակցությունները նպաստում են ժողովրդի քաղաքական կամքի ձեւավորմանն ու արտահայտմանը:
4. Կուսակցությունների կառուցվածքը եւ գործունեությունը չեն կարող հակասել Սահմանադրության 1-ին հոդվածում ամրագրված հիմնարար սկզբունքներին:

Հոդված 9. Տեղական ինքնակառավարման երաշխավորումը

Հայաստանի Հանրապետությունում երաշխավորվում է տեղական ինքնակառավարումը՝ որպես ժողովրդավարության էական հիմքերից մեկը:

Հոդված 10. Տնտեսական կարգը

Հայաստանի Հանրապետության տնտեսական կարգի հիմքը սոցիալական շուկայական տնտեսությունն է: Այն հիմնված է մասնավոր սեփականության, տնտեսական գործունեության ազատության եւ ազատ տնտեսական մրցակցության վրա եւ պետական քաղաքականության միջոցով ուղղված է ընդհանուր տնտեսական բարեկեցությանը եւ սոցիալական արդարությանը:

Հոդված 11. Շրջակա միջավայրի պահպանությունը եւ կայուն զարգացումը

1. Հանրային իշխանությունը խթանում է շրջակա միջավայրի պահպանությունն ու վերականգնումը, բնական պաշարների ողջամիտ օգտագործումը՝ ղեկավարվելով կայուն զարգացման սկզբունքով եւ հաշվի առնելով պատասխանատվությունն ապագա սերունդների հանդեպ:
2. Յուրաքանչյուր ոք պարտավոր է հոգ տանել շրջակա միջավայրի պահպանության մասին:

Հոդված 12. Արտաքին քաղաքականությունը

Հայաստանի Հանրապետության արտաքին քաղաքականությունն իրականացվում է միջազգային իրավունքի հիման վրա՝ բոլոր պետությունների հետ բարիդրացիական, փոխշահավետ հարաբերություններ հաստատելու նպատակով:

Հոդված 13. Հայաստանի Հանրապետության պաշտպանությունը

1. Հայաստանի Հանրապետության զինված ուժերն ապահովում են Հայաստանի Հանրապետության պաշտպանությունը, տարածքային ամբողջականությունը, սահմանների անձեռնմխելիությունը եւ անվտանգությունը:
2. Զինված ուժերը քաղաքական հարցերում պահպանում են չեզոքություն եւ գտնվում են քաղաքացիական վերահսկողության ներքո:
3. Յուրաքանչյուր քաղաքացի պարտավոր է օրենքով սահմանված կարգով մասնակցել Հայաստանի Հանրապետության պաշտպանությանը:

Հոդված 14. Մշակույթի եւ մշակութային արժեքների պաշտպանությունը

1. Հայաստանի Հանրապետությունը խթանում է մշակույթի զարգացումը, նպատակային քաղաքականություն է իրականացնում գիտության, կրթության եւ արվեստի ոլորտներում:
2. Հայոց լեզվի պահպանումը եւ զարգացումը, պատմության եւ մշակույթի հուշարձանները, մշակութային այլ արժեքները գտնվում են պետության հոգածության եւ պաշտպանության ներքո:

Հոդված 15. Ընտանիքի պաշտպանությունը

Ընտանիքը, որպես հասարակության բնական եւ հիմնական բջիջ, բնակչության պահպանման եւ բազմացման հիմք, գտնվում է պետության հատուկ պաշտպանության եւ հովանավորության ներքո:

Հոդված 16. Պետությունը եւ կրոնական կազմակերպությունները

1. Հայաստանի Հանրապետությունում երաշխավորվում է կրոնական կազմակերպությունների գործունեության ազատությունը:
2. Հայաստանի Հանրապետությունում կրոնական կազմակերպություններն անջատ են պետությունից:

Հողված 17. Հայաստանյայց առաքելական սուրբ եկեղեցին

1. Հայաստանի Հանրապետությունը ճանաչում է Հայաստանյայց առաքելական սուրբ եկեղեցու՝ որպես ազգային եկեղեցու բացառիկ առաքելությունը հայ ժողովրդի հոգեւոր կյանքում, նրա ազգային մշակույթի զարգացման եւ ազգային ինքնության պահպանման գործում:
2. Հայաստանի Հանրապետության եւ Հայաստանյայց առաքելական սուրբ եկեղեցու հարաբերությունները կարող են կարգավորվել հատուկ համաձայնագրով:

Հողված 18. Հայկական սփյուռքի հետ կապերը

1. Հայաստանի Հանրապետությունը սփյուռքի հետ վարում է համակողմանի կապերի զարգացման եւ ամրապնդման հայապահպան քաղաքականություն:
2. Հայաստանի Հանրապետությունը միջազգային իրավունքի, ինչպես նաեւ տվյալ պետության հետ կնքված միջազգային պայմանագրերի հիման վրա նպաստում է այլ պետություններում գտնվող հայկական պատմական եւ մշակութային արժեքների պահպանմանը, հայ կրթական եւ մշակութային կյանքի զարգացմանը:

Հողված 19. Հայաստանի Հանրապետության պետական լեզուն

Հայաստանի Հանրապետության պետական լեզուն հայերենն է:

Հողված 20. Հայաստանի Հանրապետության խորհրդանիշերը

1. Հայաստանի Հանրապետության դրոշը եռագույն է՝ կարմիր, կապույտ, նարնջագույն հորիզոնական հավասար շերտերով:
2. Հայաստանի Հանրապետության զինանշանն է. կենտրոնում՝ վահանի վրա, պատկերված են Արարատ լեռը՝ Նոյյան տապանով, եւ պատմական Հայաստանի չորս թագավորությունների զինանշանները: Վահանը պահում են արծիվը եւ առյուծը, իսկ վահանից ներքեւ պատկերված են սուր, ճյուղ, հասկերի խուրձ, շղթա եւ ժապավեն:
3. Դրոշի եւ զինանշանի մանրամասն նկարագրությունը սահմանվում է օրենքով:
4. Հայաստանի Հանրապետության օրհներգը սահմանվում է օրենքով:

Հողված 21. Հայաստանի Հանրապետության մայրաքաղաքը

Հայաստանի Հանրապետության մայրաքաղաքը Երեւանն է:

Գլուխ 2

Մարդու եւ քաղաքացու հիմնական իրավունքները եւ ազատությունները

Հողված 22. Մարդու արժանապատվությունը

Մարդու արժանապատվությունն անխախտելի է:

Հողված 23. Կյանքի իրավունքը: Մահապատժի արգելքը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի կյանքի իրավունք:

2. Ոչ ոք չի կարող դատապարտվել կամ ենթարկվել մահապատժի:

Հոդված 24. Ֆիզիկական եւ հոգեկան անձեռնմխելիության իրավունքը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի ֆիզիկական եւ հոգեկան անձեռնմխելիության իրավունք:

2. Ֆիզիկական եւ հոգեկան անձեռնմխելիության իրավունքը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, հասարակական կարգի, առողջության եւ բարոյականության, այլոց հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

3. Բժշկության եւ կենսաբանության ոլորտներում, մասնավորապես, արգելվում են՝

1) եվգենիկական փորձերը.

2) մարդու մարմինը կամ նրա մասերը՝ որպես այդպիսին, շահույթի աղբյուր դարձնելը.

3) մարդու վերարտադրողական կլոնավորումը:

4. Ոչ ոք չի կարող առանց իր ազատ եւ հստակ արտահայտած համաձայնության ենթարկվել գիտական, բժշկական կամ այլ փորձերի: Մարդը պետք է նախօրոք տեղեկացվի նման փորձերի հնարավոր հետեւանքների մասին:

Հոդված 25. Խոշտանգումների եւ անմարդկային կամ նվաստացնող վերաբերմունքի կամ պապժի արգելքը

1. Ոչ ոք չի կարող ենթարկվել խոշտանգումների եւ անմարդկային կամ նվաստացնող վերաբերմունքի կամ պապժի:

2. Մարմնական պատիժներն արգելվում են:

3. Ազատությունից զրկված անձինք ունեն մարդասիրական վերաբերմունքի իրավունք:

Հոդված 26. Անձնական ազատությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի անձնական ազատության իրավունք: Ոչ ոքի չի կարելի անձնական ազատությունից զրկել այլ կերպ, քան հետեւյալ դեպքերում եւ օրենքով սահմանված կարգով.

1) անձն իրավասու դատարանի կողմից դատապարտվել է հանցանք կատարելու համար.

2) անձը չի ենթարկվել դատարանի իրավաչափ կարգադրությանը.

3) օրենքով սահմանված որոշակի պարտականության կատարումն ապահովելու նպատակով.

4) անձին իրավասու մարմին ներկայացնելու նպատակով, երբ առկա է նրա կողմից հանցանք կատարած լինելու հիմնավոր կասկած կամ երբ դա ողջամտորեն անհրաժեշտ է հանցանքի կատարումը կամ դա կատարելուց հետո անձի փախուստը կանխելու նպատակով.

5) անչափահասին դատարանական հսկողության հանձնելու կամ իրավասու մարմին ներկայացնելու նպատակով.

6) հանրության համար վտանգավոր վարակիչ հիվանդությունների տարածումը կանխելու նպատակով, ինչպես նաեւ, երբ անձն ունի հոգեկան խանգարում, թմրամոլ կամ հարբեցող է.

7) անձի անօրինական մուտքը Հայաստանի Հանրապետություն կանխելու կամ անձին արտաքսելու կամ այլ պետության հանձնելու նպատակով:

2. Ազատությունից զրկված յուրաքանչյուր անձի՝ իրեն հասկանալի լեզվով անհապաղ տեղեկացվում է ազատությունից զրկելու պատճառների, իսկ քրեական մեղադրանք ներկայացվելու դեպքում՝ նաև մեղադրանքի մասին: Ազատությունից զրկված յուրաքանչյուր անձ իրավունք ունի այդ մասին անհապաղ տեղեկացնելու իր կողմից ընտրված անձին:

3. Եթե ձերբակալված անձը ձերբակալման պահից յոթանասուներկու ժամվա ընթացքում դատարանի որոշմամբ չի կալանավորվում, ապա նա ենթակա է անհապաղ ազատ արձակման:

4. Յուրաքանչյուր ոք, ով ձերբակալման կամ կալանավորման պատճառով զրկված է ազատությունից, իրավունք ունի վիճարկելու իրեն ազատությունից զրկելու իրավաչափությունը, որի վերաբերյալ դատարանը սեղմ ժամկետում որոշում է կայացնում եւ կարգադրում է նրան ազատ արձակել, եթե ազատությունից զրկումը ոչ իրավաչափ է:

5. Մարդուն չի կարելի ազատությունից զրկել միայն այն պատճառով, որ ի վիճակի չէ կատարելու պայմանագրային պարտավորությունները:

6. Սույն հոդվածի խախտմամբ ազատությունից զրկված անձն օրենքով սահմանված հիմքերով եւ կարգով ունի պատճառված վնասի հատուցման իրավունք:

Հոդված 27. Օրենքի առջեւ ընդհանուր հավասարությունը

Բոլորը հավասար են օրենքի առջեւ:

Հոդված 28. Կանանց եւ տղամարդկանց իրավահավասարությունը

Կանայք եւ տղամարդիկ իրավահավասար են:

Հոդված 29. Խտրականության արգելքը

Խտրականությունը՝ կախված սեռից, ռասայից, մաշկի գույնից, էթնիկական կամ սոցիալական ծագումից, գենետիկական հատկանիշներից, լեզվից, կրոնից, աշխարհայացքից, քաղաքական կամ այլ հայացքներից, ազգային փոքրամասնությանը պատկանելությունից, գույքային վիճակից, ծնունդից, հաշմանդամությունից, տարիքից կամ անձնական կամ սոցիալական բնույթի այլ հանգամանքներից, արգելվում է:

Հոդված 30. Մասնավոր եւ ընտանեկան կյանքի, պատվի ու բարի համբավի անձեռնմխելիությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի իր մասնավոր եւ ընտանեկան կյանքի, պատվի ու բարի համբավի անձեռնմխելիության իրավունք:

2. Մասնավոր եւ ընտանեկան կյանքի անձեռնմխելիության իրավունքը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ հանցագործությունների կանխման կամ բացահայտման, երկրի տնտեսական բարեկեցության, պետական անվտանգության, հասարակական կարգի, առողջության եւ բարոյականության, ինչպես նաև այլ հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

Հոդված 31. Բնակարանի անձեռնմխելիությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի բնակարանի անձեռնմխելիության իրավունք:

2. Բնակարանի անձեռնմխելիության իրավունքը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ հանցագործությունների կանխման կամ բացահայտման, մարդկանց կյանքին, առողջությանը եւ գույքին սպառնացող վտանգը կանխելու նպատակով:

3. Բնակարանը կարող է խուզարկվել միայն դատարանի որոշմամբ՝ օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով:

Հոդված 32. Հաղորդակցության ազատությունը եւ գաղտնիությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի նամակագրության, հեռախոսային խոսակցությունների եւ հաղորդակցության այլ ձեւերի ազատության եւ գաղտնիության իրավունք:

2. Հաղորդակցության գաղտնիությունը որոշակի ժամկետով կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով, դատարանի որոշմամբ՝ հանցագործությունների կանխման կամ բացահայտման, մարդկանց կյանքին, առողջությանը եւ գույքին սպառնացող վտանգը կանխելու նպատակով:

Հոդված 33. Անհատական տվյալների պաշտպանությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի իրեն վերաբերող տվյալների պաշտպանության իրավունք:

2. Նման տվյալների մշակումը պետք է կատարվի բարեխղճորեն, օրենքով հստակ սահմանված նպատակով, շահագրգիռ անձի համաձայնությամբ կամ առանց այդ համաձայնության՝ օրենքով նախատեսված այլ իրավաչափ հիմքի առկայությամբ:

3. Յուրաքանչյուր ոք իրավունք ունի ծանոթանալու պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմիններում իր մասին հավաքագրված տվյալներին եւ պահանջելու ոչ հավաստի տվյալների շտկում, ինչպես նաեւ ապօրինի ձեռք բերված կամ այլեւս իրավական հիմքեր չունեցող տվյալների վերացում:

4. Անհատական տվյալներին ծանոթանալու իրավունքը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, հանցագործությունների կանխման եւ բացահայտման, այլոց հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

5. Անհատական տվյալների պաշտպանության հետ կապված մանրամասները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 34. Ամուսնանալու ազատությունը

1. Ամուսնական տարիքի հասած կինը եւ տղամարդն իրենց կամքի ազատ արտահայտությամբ միմյանց հետ ամուսնանալու ու ընտանիք կազմելու իրավունք ունեն:

2. Ամուսնանալիս, ամուսնության ընթացքում, ամուսնալուծվելիս նրանք օգտվում են հավասար իրավունքներից:

3. Ամուսնանալու ազատությունը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ հանրային շահերի պաշտպանության նպատակով: Ամուսնության տարիքը, ամուսնության եւ ամուսնալուծության կարգը սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 35. Ծնողների իրավունքները եւ պարտականությունները

1. Ծնողներն իրավունք ունեն եւ պարտավոր են հոգ տանել իրենց երեխաների դաստիարակության, առողջության, լիարժեք ու ներդաշնակ զարգացման եւ կրթության համար:

2. Ծնողական իրավունքներից զրկելը կամ դրանց սահմանափակումը կարող է կատարվել դատարանի որոշմամբ, օրենքով սահմանված դեպքերում՝ երեխայի խնամքին եւ առողջությանն սպառնացող էական վտանգի դեպքում:

3. Չափահաս աշխատունակ անձինք պարտավոր են հոգ տանել իրենց անաշխատունակ եւ կարիքավոր ծնողների համար: Մանրամասները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 36. Երեխայի իրավունքները

1. Երեխան իրավունք ունի ազատ արտահայտելու իր կարծիքը, որը երեխայի տարիքին եւ հասունության մակարդակին համապատասխան՝ հաշվի է առնվում նրան վերաբերող հարցերում:

2. Երեխային վերաբերող հարցերում երեխայի շահերը պետք է առաջնահերթ ուշադրության արժանանան:

3. Յուրաքանչյուր երեխա իրավունք ունի պահպանելու կանոնավոր անձնական փոխհարաբերություններ եւ անմիջական շփումներ իր ծնողների հետ՝ բացառությամբ այն դեպքի, երբ դատարանի որոշմամբ դա հակասում է երեխայի շահերին: Մանրամասները սահմանվում են օրենքով:

4. Առանց ծնողական խնամքի մնացած երեխաները գտնվում են պետության պաշտպանության եւ հոգաձույթի ներքո:

Հոդված 37. Կրթության իրավունքը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի կրթության իրավունք: Պարտադիր կրթության ծրագրերը եւ տեղողությունը սահմանվում են օրենքով: Պարտադիր կրթության նվազագույն տեղողությունը տասներկու տարի է: Պետական ուսումնական հաստատություններում միջնակարգ կրթությունն անվճար է:

2. Յուրաքանչյուր ոք պետական ուսումնական հաստատություններում մրցութային հիմունքներով բարձրագույն եւ այլ մասնագիտական կրթություն ստանալու իրավունք ունի: Անվճար բարձրագույն եւ այլ մասնագիտական կրթություն ստանալու պայմաններն ու կարգը սահմանվում են օրենքով:

3. Բարձրագույն ուսումնական հաստատություններն օրենքով սահմանված շրջանակներում ունեն ինքնակառավարման իրավունք՝ ներառյալ ակադեմիական եւ հետազոտությունների ազատությունը:

Հոդված 38. Մարդու ազատ գործելու իրավունքը

Մարդն ազատ է անելու այն ամենը, ինչը չի խախտում այլոց իրավունքները եւ չի հակասում Սահմանադրությանը եւ օրենքներին:

Հոդված 39. Ազատ տեղաշարժվելու իրավունքը

1. Հայաստանի Հանրապետության տարածքում օրինական հիմքերով գտնվող յուրաքանչյուր ոք ունի ազատ տեղաշարժվելու եւ բնակավայր ընտրելու իրավունք:

2. Հայաստանի Հանրապետության տարածքում օրինական հիմքերով գտնվող յուրաքանչյուր ոք ունի Հայաստանի Հանրապետությունից դուրս գալու իրավունք:

3. Յուրաքանչյուր քաղաքացի եւ Հայաստանի Հանրապետությունում օրինական հիմքերով բնակվելու իրավունք ունեցող յուրաքանչյուր ոք ունի Հայաստանի Հանրապետություն մուտք գործելու իրավունք:

4. Ազատ տեղաշարժվելու իրավունքը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, հասարակական կարգի, առողջության եւ բարոյականության, այլոց հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

Հոդված 40. Մտքի, խղճի եւ կրոնի ազատությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի մտքի, խղճի, կրոնի ազատության իրավունք: Այս իրավունքը ներառում է կրոնը կամ համոզմունքները փոխելու ազատությունը եւ դրանք ինչպես միայնակ, այնպես էլ այլոց հետ համատեղ եւ հրապարակավ կամ մասնավոր կարգով՝ քարոզի, եկեղեցական արարողությունների, պաշտամունքի այլ ծիսակատարությունների կամ այլ ձեւերով արտահայտելու ազատությունը:

2. Մտքի, խղճի եւ կրոնի ազատության արտահայտումը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, հասարակական կարգի, առողջության եւ բարոյականության, այլոց հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

3. Յուրաքանչյուր քաղաքացի, ում կրոնական դավանանքին կամ համոզմունքներին հակասում է զինվորական ծառայությունը, այն օրենքով սահմանված կարգով այլընտրանքային ծառայությամբ փոխարինելու իրավունք ունի:

4. Կրոնական կազմակերպություններն իրավահավասար են եւ օժտված են ինքնավարությամբ: Կրոնական կազմակերպությունների ստեղծման եւ գործունեության կարգը սահմանվում է օրենքով:

Հոդված 41. Կարծիքի արտահայտման ազատությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք իր կարծիքն ազատ արտահայտելու իրավունք ունի: Այս իրավունքը ներառում է սեփական կարծիք ունենալու, ինչպես նաեւ առանց պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմինների միջամտության եւ անկախ պետական սահմաններից՝ տեղեկատվության ցանկացած միջոցով տեղեկություններ ու գաղափարներ փնտրելու, ստանալու եւ տարածելու ազատությունը:

2. Մամուլի, ռադիոյի, հեռուստատեսության եւ տեղեկատվական այլ միջոցների ազատությունը երաշխավորվում է: Հանրային հեռուստատեսությունում եւ ռադիոյում երաշխավորվում է տեղեկատվական, կրթական, մշակութային եւ ժամանցային բնույթի հաղորդումների բազմազանությունը, հասարակության շրջանում առկա կարծիքների արտացոլումը:

3. Կարծիքի արտահայտման ազատությունը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, հասարակական կարգի, առողջության եւ բարոյականության, այլոց պատվի ու բարի համբավի, ինչպես նաեւ այլ հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

Հոդված 42. Ստեղծագործության եւ դասավանդման ազատությունը

Յուրաքանչյուր ոք ունի գրական, գեղարվեստական, գիտական, տեխնիկական ստեղծագործության եւ դասավանդման ազատություն:

Հոդված 43. Հավաքների ազատությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք խաղաղ հավաքների ազատորեն մասնակցելու եւ դրանք կազմակերպելու իրավունք ունի:

2. Օրենքով սահմանված դեպքերում բացօթյա տարածքներում կազմակերպվող հավաքներն անցկացվում են ողջամիտ ժամկետում կատարված իրազեկման հիման վրա:

3. Զինված ուժերում, ոստիկանությունում, ազգային անվտանգության, դատախազության եւ քննչական մարմիններում ծառայողների, ինչպես նաեւ դատավորների կողմից սույն հոդվածով նախատեսված իրավունքի իրականացման սահմանափակումները կարող են նախատեսվել միայն օրենքով:

4. Հավաքների ազատությունը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, հասարակական կարգի պաշտպանության, հանցագործությունների կանխման, առողջության եւ բարոյականության, այլոց հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

Հոդված 44. Միավորումների ազատությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք այլոց հետ ազատորեն միավորվելու իրավունք ունի, ներառյալ աշխատանքային շահերի պաշտպանության նպատակով արհեստակցական միություններ ստեղծելը եւ դրանց անդամագրվելը: Ոչ ոքի չի կարելի հարկադրել անդամագրվել որեւէ մասնավոր միավորման:

2. Միավորումների կազմավորման եւ գործունեության կարգը սահմանվում է օրենքով:

3. Միավորումների ազատությունը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ պետական անվտանգության, հասարակական կարգի, առողջության եւ բարոյականության, այլոց հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

4. Միավորումների գործունեությունը կարող է կասեցվել կամ արգելվել օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով՝ միայն դատարանի որոշմամբ:

Հոդված 45. Կուսակցություն ստեղծելու եւ կուսակցությանն անդամագրվելու իրավունքը

1. Յուրաքանչյուր քաղաքացի ունի այլ քաղաքացիների հետ կուսակցություն ստեղծելու եւ որեւէ կուսակցության անդամագրվելու իրավունք: Ոչ ոքի չի կարելի հարկադրել անդամագրվել որեւէ կուսակցության:

2. Դատավորները, դատախազները եւ քննիչները չեն կարող լինել կուսակցության անդամ: Զինված ուժերում, ազգային անվտանգության, ոստիկանության եւ այլ ռազմականացված մարմիններում ծառայողների՝ կուսակցություն ստեղծելու եւ որեւէ կուսակցության անդամագրվելու իրավունքը կարող է սահմանափակվել օրենքով:

3. Կուսակցությունները տարեկան հաշվետվություններ են հրապարակում իրենց միջոցների աղբյուրների եւ ծախսերի, ինչպես նաեւ իրենց գույքի մասին, որի նկատմամբ վերահսկողություն օրենքով սահմանված կարգով իրականացնում է պետական լիազոր մարմինը:

4. Այն կուսակցությունները, որոնք քարոզում են սահմանադրական կարգի բռնի տապալում կամ բռնություն են կիրառում սահմանադրական կարգը տապալելու նպատակով, հակասահմանադրական են եւ ենթակա են արգելման Սահմանադրական դատարանի որոշմամբ: Օրենքով սահմանված դեպքերում կուսակցության գործունեությունը կարող է կասեցվել Սահմանադրական դատարանի որոշմամբ:

Հոդված 46. Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիության իրավունքը

1. Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիներից ծնված երեխան Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի է:

2. Յուրաքանչյուր երեխա, ում ծնողներից մեկը Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի է, ունի Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիության իրավունք: Ազգությամբ հայերը Հայաստանի

Հանրապետության քաղաքացիություն են ձեռք բերում պարզեցված կարգով: Ազգությամբ հայերը Հայաստանի Հանրապետությունում բնակություն հաստատելու պահից ունեն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիության իրավունք: Սույն մասում սահմանված իրավունքների իրականացման կարգը եւ Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիության ձեռքբերման այլ հիմքերը սահմանվում են օրենքով:

3. Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացին չի կարող զրկվել քաղաքացիությունից:

4. Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիության վերականգնման եւ դադարեցման հիմքերը եւ կարգը սահմանվում են օրենքով:

5. Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիները Հայաստանի Հանրապետության սահմաններից դուրս, միջազգային իրավունքի հիման վրա, գտնվում են Հայաստանի Հանրապետության պաշտպանության ներքո:

Հոդված 47. Ընտրական իրավունքը եւ հանրաքվեին մասնակցելու իրավունքը

1. Ազգային ժողովի ընտրությունների կամ հանրաքվեի օրը տասնութ տարին լրացած Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիներն ընտրելու եւ հանրաքվեին մասնակցելու իրավունք ունեն:

2. Ազգային ժողովի պատգամավոր կարող է ընտրվել քսանհինգ տարին լրացած, վերջին հինգ տարում միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի հանդիսացող, վերջին հինգ տարում Հանրապետությունում մշտապես բնակվող, ընտրական իրավունք ունեցող եւ պետական լեզվին տիրապետող յուրաքանչյուր ոք:

3. Տեղական ինքնակառավարման մարմինների ընտրությունների ժամանակ ընտրելու եւ ընտրվելու, տեղական հանրաքվեին մասնակցելու իրավունք ունեն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիները, օտարերկրյա քաղաքացիները եւ քաղաքացիություն չունեցող անձինք, որոնց տասնութ տարին լրացել է ընտրությունների կամ տեղական հանրաքվեի օրը, եւ որոնք մշտապես բնակվում են տվյալ համայնքում:

4. Ընտրելու եւ ընտրվելու, ինչպես նաեւ հանրաքվեին մասնակցելու իրավունք չունեն դատական ակտով անգործունակ ճանաչված, ինչպես նաեւ դիտավորությամբ կատարված ծանր հանցագործությունների համար օրինական ուժի մեջ մտած դատավճռով դատապարտված եւ պատիժը կրող անձինք:

Հոդված 48. Հանրային ծառայության անցնելու իրավունքը

1. Յուրաքանչյուր քաղաքացի իր ունակություններին եւ մասնագիտական պատրաստվածությանը համապատասխան մրցութային հիմունքներով օրենքով սահմանված հանրային ծառայության պաշտոնի անցնելու իրավունք ունի: Մանրամասները սահմանվում են օրենքով:

2. Հանրային ծառայողները ծառայում են ամբողջ ժողովրդին: Նրանք պարտավոր են իրենց պարտականությունները կատարել անաչառ եւ քաղաքականապես չեզոք՝ ելնելով բացառապես մասնագիտական նկատառումներից:

Հոդված 49. Պատշաճ վարչարարության իրավունքը

1. Յուրաքանչյուր ոք վարչական մարմինների կողմից իրեն առնչվող գործերի անաչառ, արդարացի եւ ողջամիտ ժամկետում քննության իրավունք ունի:

2. Պատշաճ վարչարարության իրավունքը, մասնավորապես, ներառում է անձի՝ իրեն վերաբերող բոլոր փաստաթղթերին ծանոթանալու իրավունքը՝ պահպանելով խորհրդապահության իրավաչափ

շահերը, օրենքով պահպանվող գաղտնիքները, ինչպես նաև պարտադրում է պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմիններին ու պաշտոնատար անձանց՝ մինչեւ անձի համար միջամտող անհատական ակտն ընդունելը օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով լսել նրան եւ հիմնավորել ընդունված ակտը:

Հոդված 50. Տեղեկություններ ստանալու իրավունքը

Յուրաքանչյուր ոք պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց գործունեության մասին տեղեկություններ ստանալու, այդ թվում փաստաթղթերին ծանոթանալու իրավունք ունի, եթե դա չի հակասում հանրային շահերին: Տեղեկություններ ստանալու կարգը, պայմանները, ինչպես նաև պաշտոնատար անձանց պատասխանատվության հիմքերը՝ տեղեկությունները թաքցնելու կամ դրանց տրամադրումն առանց իրավական հիմքի մերժելու համար, սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 51. Մարդու իրավունքների պաշտպանին դիմելու իրավունքը

Յուրաքանչյուր ոք պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց, ինչպես նաև օրենքով սահմանված՝ այլ կազմակերպությունների կողմից Սահմանադրությամբ եւ օրենքներով ամրագրված իր իրավունքների եւ ազատությունների խախտման դեպքում իրավունք ունի ստանալու Մարդու իրավունքների պաշտպանի աջակցությունը: Մանրամասները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 52. Հանրագրեր ներկայացնելու իրավունքը

Յուրաքանչյուր ոք ունի անհատապես կամ այլոց հետ մեկտեղ պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմիններին ու պաշտոնատար անձանց հանրագիր ներկայացնելու եւ ողջամիտ ժամկետում պատշաճ պատասխան ստանալու իրավունք: Անհատական եւ կոլեկտիվ հանրագրերին առնչվող մանրամասները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 53. Քաղաքական ապաստանի իրավունքը: Արտաքսման կամ հանձնման արգելքը

1. Քաղաքական հետապնդման ենթարկվող անձինք Հայաստանի Հանրապետությունում ապաստան ստանալու իրավունք ունեն: Ապաստանի տրամադրման կարգը եւ պայմանները սահմանվում են օրենքով:
2. Ոչ ոք չի կարող արտաքսվել կամ հանձնվել օտարերկրյա պետությանը, եթե արտաքսման կամ հանձնման դեպքում լուրջ սպառնալիք կա, որ տվյալ անձը կարող է այդ երկրում ենթարկվել մահապատժի, խոշտանգումների կամ այլ անմարդկային, նվաստացնող վերաբերմունքի կամ պատժի:
3. Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացուն չի կարելի հանձնել օտարերկրյա պետությանը, բացառությամբ Հայաստանի Հանրապետության վավերացրած միջազգային պայմանագրերով նախատեսված դեպքերի:

Հոդված 54. Ազգային եւ էթնիկական ինքնության իրավունքի պաշտպանությունը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի իր ազգային եւ էթնիկական ինքնությունը պահպանելու իրավունք:
2. Ազգային փոքրամասնություններին պատկանող անձինք իրենց ավանդույթների, կրոնի, լեզվի եւ մշակույթի պահպանման ու զարգացման իրավունք ունեն:
3. Սույն հոդվածով երաշխավորված իրավունքների իրականացումը կարգավորվում է օրենքով:

Հողված 55. Աշխատանքի ընտրության ազատությունը: Աշխատանքային այլ իրավունքներ: Հարկադիր աշխատանքի արգելքը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի աշխատանքի ազատ ընտրության իրավունք:
2. Յուրաքանչյուր աշխատող աշխատանքից անհիմն կերպով ազատվելու դեպքում պաշտպանության իրավունք ունի: Աշխատանքից ազատման հիմքերը սահմանվում են օրենքով:
3. Մայրության հետ կապված պատճառներով աշխատանքից ազատելն արգելվում է: Յուրաքանչյուր աշխատող կին ունի հղիության եւ ծննդաբերության դեպքում վճարովի արձակուրդի իրավունք: Յուրաքանչյուր աշխատող ծնող երեխայի ծննդյան կամ երեխայի որդեգրման դեպքում ունի արձակուրդի իրավունք:
4. Մինչեւ տասնվեց տարեկան երեխաներին մշտական աշխատանքի ընդունելն արգելվում է: Նրանց ժամանակավոր աշխատանքի ընդունման կարգը եւ պայմանները սահմանվում են օրենքով:
5. Պարտադիր կամ հարկադիր աշխատանքն արգելվում է: Պարտադիր կամ հարկադիր աշխատանք չի համարվում՝
 - 1) այն աշխատանքը, որը դրվում է հանցագործության համար դատապարտված անձի վրա.
 - 2) զինվորական կամ այլընտրանքային ծառայությունը.
 - 3) ցանկացած աշխատանք, որը պահանջվում է բնակչության կյանքին կամ բարօրությանն սպառնացող արտակարգ իրավիճակների ժամանակ:

Հողված 56. Գործադուլի իրավունքը

1. Աշխատողներն իրենց տնտեսական, սոցիալական եւ աշխատանքային շահերի պաշտպանության նպատակով ունեն գործադուլի իրավունք: Գործադուլի իրականացման կարգը սահմանվում է օրենքով:
2. Գործադուլի իրավունքը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով՝ հանրային շահերի եւ այլոց հիմնական իրավունքների ու ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

Հողված 57. Տնտեսական գործունեության ազատությունը եւ տնտեսական մրցակցության երաշխավորումը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի տնտեսական, այդ թվում ձեռնարկատիրական գործունեությամբ զբաղվելու իրավունք: Այս իրավունքի իրականացման պայմանները եւ կարգը սահմանվում են օրենքով:
2. Շուկայում մենաշնորհ կամ գերիշխող դիրքի չարաշահումը եւ անբարեխիղճ մրցակցությունն արգելվում են:
3. Մրցակցության սահմանափակումը, մենաշնորհի հնարավոր տեսակները եւ դրանց թույլատրելի չափերը կարող են սահմանվել միայն օրենքով՝ հանրային շահերի պաշտպանության նպատակով:

Հողված 58. Սեփականության եւ ժառանգման իրավունքը: Հարկային պարտավորությունները

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի օրինական հիմքով ձեռք բերած սեփականությունն իր հայեցողությամբ տիրապետելու, օգտագործելու եւ տնօրինելու իրավունք:
2. Ժառանգելու իրավունքը երաշխավորվում է:

3. Անձի սեփականության իրավունքի իրականացումը կարող է սահմանափակվել միայն օրենքով հանրության շահերի եւ այլոց հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության նպատակով:

4. Ոչ ոք չի կարող զրկվել իր սեփականությունից, բացառությամբ օրենքով սահմանված դեպքերի: Սեփականությունից զրկելու նկատմամբ նախնական դատական վերահսկողության դեպքերը եւ կարգը սահմանվում են օրենքով:

5. Հանրության գերակա շահերի ապահովման նպատակով սեփականության օտարումն իրականացվում է օրենքով սահմանված բացառիկ դեպքերում եւ կարգով՝ միայն նախնական եւ համարժեք փոխհատուցմամբ:

6. Հողի սեփականության իրավունքից չեն օգտվում օտարերկրյա քաղաքացիները եւ քաղաքացիություն չունեցող անձինք, բացառությամբ օրենքով նախատեսված դեպքերի:

7. Մտավոր սեփականությունը պաշտպանվում է օրենքով:

8. Յուրաքանչյուր ոք պարտավոր է օրենքով սահմանված կարգով եւ չափով մուծել հարկեր, տուրքեր, կատարել պետական կամ համայնքային բյուջե մուտքագրվող պարտադիր այլ վճարումներ:

Հոդված 59. Դատական պաշտպանության իրավունքը: Մարդու իրավունքների պաշտպանության միջազգային մարմիններին դիմելը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի Սահմանադրությամբ եւ օրենքներով ամրագրված իր իրավունքների եւ ազատությունների արդյունավետ դատական պաշտպանության իրավունք:

2. Յուրաքանչյուր ոք, Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրերին համապատասխան, իրավունք ունի իր իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության խնդրով դիմելու մարդու իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության միջազգային մարմիններին:

Հոդված 60. Վնասի հատուցման իրավունքը

Յուրաքանչյուր ոք ունի պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց կողմից ոչ իրավաչափ գործողություններով կամ անգործությամբ պատճառված վնասի հատուցման իրավունք: Վնասի հատուցման չափերը եւ կարգը սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 61. Արդար դատաքննության իրավունքը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի անկախ ու անաչառ դատարանի կողմից իր գործի արդարացի, հրապարակային եւ ողջամիտ ժամկետում քննության իրավունք:

2. Դատաքննությունը կամ դրա մի մասը, օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով, դատարանի որոշմամբ կարող է անցկացվել դռնփակ՝ դատաքննության մասնակիցների մասնավոր կյանքի, անչափահասների կամ արդարադատության շահերի, ինչպես նաեւ բարոյականության, հասարակական կարգի կամ պետական անվտանգության պաշտպանության նպատակով:

Հոդված 62. Իրավաբանական օգնություն ստանալու իրավունքը

1. Յուրաքանչյուր ոք ունի իրավաբանական օգնություն ստանալու իրավունք: Օրենքով սահմանված դեպքերում իրավաբանական օգնություն ցույց է տրվում պետական միջոցների հաշվին:

2. Իրավաբանական օգնություն ապահովելու նպատակով երաշխավորվում է անկախության, ինքնակառավարման եւ փաստաբանների իրավահավասարության հիման վրա փաստաբանության գործունեությունը:

Հոդված 63. Ցուցմունք տալու պարտականությունից ազատվելու իրավունքը

Ոչ ոք պարտավոր չէ ցուցմունք տալ իր, ամուսնու կամ մերձավոր ազգականների դեմ: Օրենքը կարող է նախատեսել ցուցմունք տալու պարտականությունից ազատվելու այլ դեպքեր:

Հոդված 64. Անմեղության կանխավարկածը

Հանցագործության համար մեղադրվողը համարվում է անմեղ, քանի դեռ նրա մեղքն ապացուցված չէ օրենքին համապատասխան:

Հոդված 65. Ապացույցների անթույլատրելիությունը

Հիմնական իրավունքների խախտմամբ ձեռք բերված կամ արդար դատաքննության իրավունքը խաթարող ապացույցի օգտագործումն արգելվում է:

Հոդված 66. Մեղադրյալի պաշտպանության իրավունքը

Հանցանք կատարելու մեջ մեղադրվող յուրաքանչյուր ոք իրավունք ունի.

- 1) իրեն հասկանալի լեզվով անհապաղ ու հանգամանորեն տեղեկացվելու ներկայացված մեղադրանքի բնույթի եւ հիմքի մասին.
- 2) պաշտպանվելու անձամբ կամ իր ընտրած փաստաբանի միջոցով.
- 3) բավարար ժամանակ ու հնարավորություններ ունենալ իր պաշտպանությունը նախապատրաստելու եւ իր ընտրած պաշտպանի հետ հաղորդակցվելու համար.
- 4) հարցաքննելու իր դեմ ցուցմունք տվող վկաներին կամ որ այդ վկաները ենթարկվեն հարցաքննության, եւ իր վկաներին կանչելու եւ հարցաքննելու միեւնոյն պայմաններով, ինչ իր դեմ ցուցմունք տված վկաները.
- 5) օգտվել թարգմանչի անվճար օգնությունից, եթե նա չի տիրապետում հայերենին:

Հոդված 67. Նույն արարքի համար կրկին չդատվելու իրավունքը

1. Ոչ ոք չի կարող կրկին դատվել նույն արարքի համար:

2. Սույն հոդվածի 1-ին մասի դրույթները չեն խոչընդոտում գործի վերանայմանն օրենքին համապատասխան, եթե ի հայտ են եկել նոր կամ նոր երեսան եկած հանգամանքներ, կամ գործի քննության ժամանակ տեղ են գտել հիմնարար թերություններ, որոնք կարող էին ազդել գործի արդյունքի վրա:

Հոդված 68. Քրեական գործերով բողոքարկման իրավունքը

Հանցանք կատարելու համար դատարանի կողմից դատապարտված յուրաքանչյուր ոք իրավունք ունի, որ իր դատապարտումը կամ դատավճիռը վերանայվի վերադաս դատական աստիճանի կողմից: Այդ իրավունքի իրականացման հիմքերը եւ կարգը սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 69. Փոխհարուցումը սխալ դատապարտման դեպքում

Եթե որեւէ անձ օրինական ուժի մեջ մտած դատավճռով մեղավոր է ճանաչվել հանցանք կատարելու համար, եւ եթե հետագայում նրա նկատմամբ կայացված դատավճիռը վերանայվել է այն հիմքով, որ նոր կամ նոր բացահայտված որեւէ փաստ համոզիչ կերպով ապացուցում է դատական սխալի առկայությունը, ապա նման դատապարտման հետեւանքով պատիժ կրած անձը փոխհատուցում է ստանում օրենքին համապատասխան, եթե չի ապացուցվում, որ ժամանակին այդ փաստը չբացահայտելը լիովին կամ մասամբ կախված չի եղել տվյալ անձից:

Հոդված 70. Ներման խնդրանքի իրավունքը

Յուրաքանչյուր դատապարտյալ ունի ներման, ներառյալ նշանակված պատիժը մեղմացնելու խնդրանքի իրավունք: Մանրամասները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 71. Մեղքի սկզբունքը: Համաչափության սկզբունքը պատիժների սահմանման ժամանակ

1. Հանցանք կատարած անձի պատժի հիմքը նրա մեղքն է:
2. Օրենքով նախատեսված պատիժը, ինչպես նաեւ կոնկրետ նշանակված պատժատեսակը եւ պատժաչափը պետք է համաչափ լինեն կատարված արարքին:

Հոդված 72. Օրինականության սկզբունքը հանցագործությունների սահմանման ժամանակ

Ոչ ոք չի կարող դատապարտվել այնպիսի գործողության կամ անգործության համար, որը կատարման պահին հանցագործություն չի հանդիսացել: Չի կարող նշանակվել ավելի ծանր պատիժ, քան այն, որը ենթակա էր կիրառման հանցանք կատարելու պահին: Եթե տվյալ հանցանքը կատարելուց հետո օրենքը սահմանում է ավելի մեղմ պատիժ, ապա կիրառվում է վերջինս:

Հոդված 73. Օրենքների հեղադարձ ուժը

1. Անձի իրավական վիճակը վատթարացնող օրենքները եւ այլ իրավական ակտերը հետադարձ ուժ չունեն:
2. Անձի իրավական վիճակը բարելավող իրավական ակտերը հետադարձ ուժ ունեն, եթե դա նախատեսված է այդ ակտերով:

Հոդված 74. Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների կիրառելիությունն իրավաբանական անձանց նկատմամբ

Հիմնական իրավունքները եւ ազատությունները տարածվում են նաեւ իրավաբանական անձանց վրա այնքանով, որքանով այդ հիմնական իրավունքները եւ ազատություններն ըստ էության կիրառելի են նրանց նկատմամբ:

Հոդված 75. Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների իրականացման կազմակերպական կառուցակարգերը եւ ընթացակարգերը

Հիմնական իրավունքները եւ ազատությունները կարգավորելիս օրենքները, դրանց արդյունավետ իրականացման նպատակով, սահմանում են անհրաժեշտ կազմակերպական կառուցակարգեր եւ ընթացակարգեր:

Հոդված 76. Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների սահմանափակումներն արդակարգ կամ ռազմական դրության ժամանակ

Արտակարգ կամ ռազմական դրության ժամանակ մարդու եւ քաղաքացու հիմնական իրավունքները եւ ազատությունները, բացառությամբ Սահմանադրության 22-25-րդ, 27-29-րդ, 34-36-րդ

հողվածներում, 37-րդ հողվածի 1-ին մասում, 40-րդ հողվածի 1-ին մասում, 46-րդ, 54-րդ, 59-րդ, 61-րդ, 63-րդ, 65-68-րդ եւ 70-72-րդ հողվածներում նշվածների, կարող են օրենքով սահմանված կարգով ժամանակավորապես կասեցվել կամ լրացուցիչ սահմանափակումների ենթարկվել միայն այնքանով, որքանով դա պահանջում է իրավիճակը՝ արտակարգ կամ ռազմական դրության ժամանակ պարտավորություններից շեղվելու վերաբերյալ ստանձնված միջազգային պարտավորությունների շրջանակներում:

Հոդված 77. Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների չարաշահման արգելքը

Արգելվում է իրավունքների եւ ազատությունների օգտագործումը սահմանադրական կարգը բռնի տապալելու, ազգային, ռասայական, կրոնական ատելություն բորբոքելու, բռնություն եւ պատերազմ քարոզելու նպատակով:

Հոդված 78. Համաչափության սկզբունքը

Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների սահմանափակման համար ընտրված միջոցները պետք է պիտանի եւ անհրաժեշտ լինեն Սահմանադրությամբ սահմանված նպատակին հասնելու համար: Սահմանափակման համար ընտրված միջոցները պետք է համաչափ լինեն սահմանափակվող հիմնական իրավունքի նշանակությանը:

Հոդված 79. Որոշակիության սկզբունքը

Հիմնական իրավունքները եւ ազատությունները սահմանափակելիս օրենքները պետք է սահմանեն այդ սահմանափակումների նախադրյալները եւ ծավալը, լինեն բավարար չափով որոշակի, որպեսզի հիմնական իրավունքի կրողները եւ հասցեատերերն ի վիճակի լինեն դիմելու համապատասխան վարքագիծ:

Հոդված 80. Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների վերաբերյալ դրույթների էության անխախտելիությունը

Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների վերաբերյալ սույն գլխում ամրագրված դրույթների էությունն անխախտելի է:

Հոդված 81. Հիմնական իրավունքներն ու ազատությունները եւ միջազգային իրավական պրակտիկան

1. Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների վերաբերյալ Սահմանադրությունում ամրագրված դրույթները մեկնաբանելիս հաշվի է առնվում Հայաստանի Հանրապետության մասնակցությամբ մարդու իրավունքների վերաբերյալ միջազգային պայմանագրերի հիման վրա գործող մարմինների պրակտիկան:
2. Հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների սահմանափակումները չեն կարող գերազանցել Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրերով սահմանված սահմանափակումները:

Գլուխ 3

Սոցիալական, տնտեսական եւ մշակութային ոլորտներում օրենսդրական երաշխիքները եւ պետության քաղաքականության հիմնական նպատակները

Հոդված 82. Աշխատանքային պայմանները

1. Օրենքը սահմանում է յուրաքանչյուր աշխատողի՝ առողջ, անվտանգ եւ արժանապատիվ աշխատանքային պայմանների իրավունքը:

2. Օրենքը սահմանում է յուրաքանչյուր աշխատողի՝ առավելագույն աշխատաժամանակի սահմանափակման, ամենօրյա եւ շաբաթական հանգստի, ինչպէս նաեւ ամենամյա վճարովի արձակուրդի իրավունքը:

Հոդված 83. Սոցիալական ապահովությունը

Օրենքը սահմանում է յուրաքանչյուրի սոցիալական ապահովության իրավունքը՝ մայրության, բազմազավակության, հիվանդության, հաշմանդամության, աշխատավայրում դժբախտ պատահարների, խնամքի կարիք ունենալու, կերակրողին կորցնելու, ծերության, գործազրկության, աշխատանքը կորցնելու եւ այլ դեպքերում:

Հոդված 84. Արժանապատիվ գոյություն: Նվազագույն աշխատավարձը

1. Օրենքը սահմանում է յուրաքանչյուր կարիքավորի եւ տարեց մարդու՝ արժանապատիվ գոյության իրավունքը:
2. Նվազագույն աշխատավարձը սահմանվում է օրենքով:

Հոդված 85. Առողջության պահպանությունը

1. Օրենքը սահմանում է յուրաքանչյուրի առողջության պահպանման իրավունքը:
2. Օրենքը սահմանում է անվճար հիմնական բժշկական ծառայությունների ցանկը եւ մատուցման կարգը:

Հոդված 86. Պերության քաղաքականության հիմնական նպատակները

Տնտեսական, սոցիալական եւ մշակութային ոլորտներում պետության քաղաքականության հիմնական նպատակներն են՝

- 1) գործարար միջավայրի բարելավումը.
- 2) բնակչության զբաղվածության խթանումը եւ աշխատանքի պայմանների բարելավումը.
- 3) բնակարանային շինարարության խթանումը.
- 4) կանանց եւ տղամարդկանց միջեւ փաստացի հավասարության խթանումը.
- 5) երեխաների անհատականության, նրանց ֆիզիկական, մտավոր եւ հոգեւոր լիարժեք զարգացման համար անհրաժեշտ պայմանների ապահովումը.
- 6) բնակչության համար արդյունավետ եւ մատչելի բժշկական սպասարկման պայմանների ստեղծումը.
- 7) հաշմանդամության կանխարգելման, բուժման եւ վերականգնման ծրագրերի իրականացումը, հասարակական կյանքին հաշմանդամների մասնակցության խթանումը.
- 8) սպառողների շահերի պաշտպանությունը, ապրանքների, ծառայությունների եւ աշխատանքների որակի նկատմամբ վերահսկողությունը.
- 9) տարածքային համաչափ զարգացումը.
- 10) ֆիզկուլտուրայի եւ սպորտի զարգացումը.

11) քաղաքական, տնտեսական եւ մշակութային կյանքին երիտասարդության մասնակցության խթանումը.

12) անվճար բարձրագույն եւ այլ մասնագիտական կրթության զարգացումը.

13) ազգային եւ համամարդկային արժեքներին յուրաքանչյուրի ազատ հաղորդակցմանը նպաստելը:

Հոդված 87. Պեպրության քաղաքականության հիմնական նպատակների իրագործումը

1. Հանրային իշխանությունն իր իրավասությունների եւ հնարավորությունների շրջանակում պարտավոր է իրագործել Սահմանադրության 86-րդ հոդվածով սահմանված նպատակները:

2. Ձեռնարկված միջոցառումների վերաբերյալ կառավարությունն ամենամյա զեկույց է ներկայացնում Ազգային ժողով:

Գլուխ 4

Ազգային ժողովը

Հոդված 88. Ազգային ժողովի կարգավիճակը, գործառույթները եւ լիազորությունները

1. Ազգային ժողովը ժողովրդի ներկայացուցչական մարմինն է:

2. Ազգային ժողովն իրականացնում է օրենսդիր իշխանությունը:

3. Ազգային ժողովը վերահսկողություն է իրականացնում գործադիր իշխանության նկատմամբ, ընդունում է պետական բյուջեն եւ իրականացնում է Սահմանադրությամբ նախատեսված այլ գործառույթներ:

4. Ազգային ժողովի լիազորությունները սահմանվում են Սահմանադրությամբ:

5. Ազգային ժողովը գործում է իր կանոնակարգին համապատասխան: Ազգային ժողովի կանոնակարգն օրենք է:

Հոդված 89. Ազգային ժողովի կազմը եւ ընտրության կարգը

1. Ազգային ժողովը կազմված է առնվազն հարյուր մեկ պատգամավորից:

2. Ազգային ժողովում Ընտրական օրենսգրքով սահմանված կարգով տեղեր են հատկացվում ազգային փոքրամասնությունների ներկայացուցիչներին:

3. Ազգային ժողովն ընտրվում է համամասնական ընտրակարգով: Ազգային ժողովի ընտրակարգը պետք է երաշխավորի Ազգային ժողովում կայուն խորհրդարանական մեծամասնության ձեւավորումը:

4. Եթե Ազգային ժողովի ընտրության առաջին փուլի արդյունքում կամ Ընտրական օրենսգրքով սահմանված ժամկետում եւ կարգով կայուն խորհրդարանական մեծամասնություն չի ձեւավորվում, ապա անցկացվում է ընտրության երկրորդ փուլ, որին մասնակցում են առավելագույն ձայներ ստացած երկու կուսակցությունները (դաշինքները): Այդ կուսակցությունները (դաշինքները) առաջին փուլում ընտրական արգելապատնեշները հաղթահարած կուսակցությունների (դաշինքների) հետ կարող են ձեւավորել նոր դաշինքներ:

5. Ընտրության երկրորդ փուլին մասնակցող կուսակցությունները (դաշինքները) պարտավոր են ներկայացնել վարչապետի թեկնածություն եւ կառավարության ծրագրի հիմնադրույթներ:

6. Բացառությամբ ընտրության երկրորդ փուլում հաղթած կուսակցության (դաշինքի), ընտրական արգելապատնեշները հաղթահարած կուսակցությունները (դաշինքները) պատգամավորական մանդատներ են ստանում առաջին փուլի արդյունքներով:

7. Մանրամասները սահմանվում են Ընտրական օրենսգրքով:

Հոդված 90. Ազգային ժողովի լիազորությունների ժամկետը

1. Ազգային ժողովն ընտրվում է հինգ տարի ժամկետով:

2. Նորընտիր Ազգային ժողովի լիազորությունների ժամկետն սկսվում է առաջին նիստի բացման պահից: Նախորդ գումարման Ազգային ժողովի լիազորությունների ժամկետն ավարտվում է նորընտիր Ազգային ժողովի առաջին նիստի բացման պահին:

3. Նորընտիր Ազգային ժողովի առաջին նիստը հրավիրվում է ընտրության արդյունքների պաշտոնական հրապարակումից հետո՝ երրորդ հինգշաբթի օրը:

Հոդված 91. Ազգային ժողովի հերթական ընտրությունը

1. Ազգային ժողովի հերթական ընտրությունն անցկացվում է Ազգային ժողովի լիազորությունների ժամկետի ավարտից ոչ շուտ, քան վաթսուն, եւ ոչ ուշ, քան հիսուն օր առաջ:

2. Ռազմական կամ արտակարգ դրության ժամանակ Ազգային ժողովի ընտրություն չի անցկացվում, իսկ Ազգային ժողովի լիազորությունների ժամկետը երկարաձգվում է մինչեւ ռազմական կամ արտակարգ դրության ավարտից հետո նորընտիր Ազգային ժողովի առաջին նիստի բացման օրը: Այս դեպքում ռազմական կամ արտակարգ դրության ավարտից հետո ոչ շուտ, քան հիսուն, եւ ոչ ուշ, քան վաթսունհինգ օրվա ընթացքում անցկացվում է Ազգային ժողովի ընտրություն:

Հոդված 92. Ազգային ժողովի արտահերթ ընտրությունը

1. Սահմանադրության 148-րդ հոդվածի 3-րդ մասով, 151-րդ հոդվածի 3-րդ եւ 4-րդ մասերով նախատեսված դեպքերում Ազգային ժողովի արձակվելուց հետո Ազգային ժողովը շարունակում է իր լիազորությունների իրականացումը մինչեւ նորընտիր Ազգային ժողովի առաջին նիստը:

2. Ազգային ժողովի արտահերթ ընտրությունն անցկացվում է Ազգային ժողովն արձակվելուց հետո ոչ շուտ, քան երեսուն, եւ ոչ ուշ, քան քառասունհինգ օրվա ընթացքում:

Հոդված 93. Ազգային ժողովի ընտրությունների նշանակումը

Ազգային ժողովի հերթական եւ արտահերթ ընտրությունները նշանակվում են Հանրապետության նախագահի հրամանագրով:

Հոդված 94. Ներկայացուցչական մանդատ

Պատգամավորը ներկայացնում է ամբողջ ժողովրդին եւ կաշկանդված չէ որեւէ ցուցումով:

Հոդված 95. Պատգամավորական մանդատի անհամարելիությունը

1. Պատգամավորը չի կարող զբաղեցնել իր լիազորություններով չպայմանավորված որեւէ պաշտոն այլ պետական կամ տեղական ինքնակառավարման մարմիններում, պաշտոն՝ առետրային կազմակերպություններում, կատարել այլ վճարովի աշխատանք, բացի գիտական, կրթական եւ ստեղծագործական աշխատանքից:

2. Պատգամավորը չի կարող զբաղվել ձեռնարկատիրական գործունեությամբ:

Հոդված 96. Պատգամավորի անձեռնմխելիությունը

1. Պատգամավորն իր լիազորությունների ժամկետում եւ դրանից հետո չի կարող հետապնդվել եւ պատասխանատվության ենթարկվել Ազգային ժողովում հայտնաձև կարծիքի կամ քվեարկության համար:

2. Պատգամավորի նկատմամբ քրեական հետապնդում կարող է հարուցվել միայն Ազգային ժողովի համաձայնությամբ: Պատգամավորն առանց Ազգային ժողովի համաձայնության չի կարող զրկվել ազատությունից՝ բացառությամբ հանցանք կատարելու պահին կամ դրանից անմիջապես հետո: Նման դեպքի մասին անհապաղ տեղեկացվում է Ազգային ժողովի նախագահը:

Հոդված 97. Պատգամավորի վարձատրության չափը եւ գործունեության այլ երաշխիքները

Պատգամավորի վարձատրության չափը եւ գործունեության այլ երաշխիքները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 98. Պատգամավորի լիազորությունների դադարումը

1. Պատգամավորի լիազորությունները դադարում են Ազգային ժողովի լիազորությունների ժամկետն ավարտվելու, Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիությունը կորցնելու կամ այլ պետության քաղաքացիություն ձեռք բերելու, օրինական ուժի մեջ մտած դատավճռով ազատազրկման դատապարտվելու, դատարանի օրինական ուժի մեջ մտած վճռով անգործունակ, սահմանափակ գործունակ, անհայտ բացակայող կամ մահացած ճանաչվելու, մահվան, նրա հրաժարականի, ինչպես նաեւ մեկ հերթական նստաշրջանի ժամանակահատվածում քվեարկությունների առնվազն կեսին անհարգելի ջմասնակցելու եւ Սահմանադրության 95-րդ հոդվածի պայմանները խախտելու դեպքերում:

2. Մեկ հերթական նստաշրջանի ընթացքում քվեարկությունների առնվազն կեսին անհարգելի ջմասնակցելու կամ Սահմանադրության 95-րդ հոդվածի որեւէ պայման խախտելու հանգամանքի վերաբերյալ Ազգային ժողովի խորհուրդը եզրակացություն է ներկայացնում Սահմանադրական դատարան:

Հոդված 99. Ազգային ժողովի հերթական նստաշրջանները

Ազգային ժողովի հերթական նստաշրջանները գումարվում են տարեկան երկու անգամ՝ հունվարի երրորդ երկուշաբթիից մինչեւ հունիսի երրորդ հինգշաբթին եւ սեպտեմբերի երկրորդ երկուշաբթիից մինչեւ դեկտեմբերի երրորդ հինգշաբթին:

Հոդված 100. Ազգային ժողովի արտահերթ նստաշրջանը եւ նիստը

1. Ազգային ժողովի արտահերթ նստաշրջան կամ նիստ գումարում է Ազգային ժողովի նախագահը՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ քառորդի կամ կառավարության պահանջով:

2. Արտահերթ նստաշրջանը կամ նիստն անցկացվում է նախաձեռնողի սահմանաձև օրակարգով եւ ժամկետում:

Հոդված 101. Ազգային ժողովի նիստերի հրապարակայնությունը

1. Ազգային ժողովի նիստերը հրապարակային են:

2. Ազգային ժողովը պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ հինգերորդի կամ կառավարության առաջարկությամբ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ ընդունված որոշմամբ անցկացնում է փակ նիստ:

Հոդված 102. Ազգային ժողովի նիստերի իրավազորությունը

Ազգային ժողովի նիստն իրավազոր է, եթե նիստին մասնակցում է պատգամավորների ընդհանուր թվի կեսից ավելին, բացառությամբ Սահմանադրությամբ նախատեսված այն դեպքերի, երբ որոշման ընդունման համար անհրաժեշտ է որակյալ մեծամասնություն: Նման դեպքերում նիստն իրավազոր է, եթե նիստին մասնակցում են որոշման ընդունման համար անհրաժեշտ թվով պատգամավորներ:

Հոդված 103. Օրենքների, Ազգային ժողովի որոշումների, հայտարարությունների և ուղերձների ընդունումը

1. Օրենքները, Ազգային ժողովի որոշումները, հայտարարությունները և ուղերձներն ընդունվում են քվեարկությանը մասնակցող պատգամավորների ձայների մեծամասնությամբ, բացառությամբ Սահմանադրությամբ նախատեսված դեպքերի:

2. Ազգային ժողովի կանոնակարգը, Ընտրական և Դատական օրենսգրքերը, Սահմանադրական դատարանի, Հանրաքվեի, Կուսակցությունների և Մարդու իրավունքների պաշտպանի մասին սահմանադրական օրենքներն Ազգային ժողովն ընդունում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով: Սահմանադրական օրենքի իրավակարգավորումը չպետք է դուրս գա իր առարկայի շրջանակներից:

3. Սահմանադրությամբ նախատեսված դեպքերում, ինչպես նաև իր գործունեության կազմակերպման հարցերով Ազգային ժողովն ընդունում է որոշումներ:

4. Ազգային ժողովի որոշումները, հայտարարությունները և ուղերձներն ստորագրում և հրապարակում է Ազգային ժողովի նախագահը:

Հոդված 104. Ազգային ժողովի նախագահը, նրա տեղակալները և Ազգային ժողովի խորհուրդը

1. Ազգային ժողովն իր լիազորությունների ամբողջ ժամկետով իր կազմից ընտրում է Ազգային ժողովի նախագահ և նրա երեք տեղակալներ: Ազգային ժողովի նախագահն ընտրվում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ: Ազգային ժողովի նախագահի տեղակալներն ընտրվում են Ազգային ժողովի կանոնակարգով սահմանված կարգով: Տեղակալներից մեկն ընտրվում է ընդդիմադիր խմբակցությունների կազմից:

2. Ազգային ժողովի նախագահը ներկայացնում է Ազգային ժողովը և ապահովում նրա բնականոն գործունեությունը:

3. Ազգային ժողովում ձեւավորվում է Ազգային ժողովի խորհուրդ, որը կազմված է Ազգային ժողովի նախագահից, նրա տեղակալներից, խմբակցությունների մեկական ներկայացուցիչներից և մշտական հանձնաժողովների նախագահներից:

Հոդված 105. Ազգային ժողովի խմբակցությունները

1. Խմբակցությունները նպաստում են Ազգային ժողովի քաղաքական կամքի ձեւավորմանը:

2. Խմբակցության մեջ ընդգրկվում են միեւնույն կուսակցության կամ կուսակցությունների նախընտրական դաշինքի պատգամավորները: Ազգային ժողովում նոր խմբակցություններ չեն կարող ձեւավորվել:

Հողված 106. Ազգային ժողովի մշտական հանձնաժողովները

1. Ազգային ժողովն օրենքների նախագծերի, իր իրավասության մեջ մտնող այլ հարցերի նախնական քննարկման եւ դրանց վերաբերյալ Ազգային ժողովին եզրակացություններ ներկայացնելու, ինչպես նաեւ խորհրդարանական վերահսկողություն իրականացնելու համար ստեղծում է մշտական հանձնաժողովներ: Ազգային ժողովում կարող է ստեղծվել ոչ ավելի, քան տասներկու մշտական հանձնաժողով:

2. Մշտական հանձնաժողովներում տեղերը հատկացվում են խմբակցությունում ընդգրկված պատգամավորների թվաքանակի համամասնությամբ: Մշտական հանձնաժողովների նախագահների պաշտոնները խմբակցությունների միջեւ բաշխվում են խմբակցությունում ընդգրկված պատգամավորների թվաքանակի համամասնությամբ:

Հողված 107. Ազգային ժողովի ժամանակավոր հանձնաժողովները

Առանձին օրենքների նախագծերի, ինչպես նաեւ Ազգային ժողովի այլ ակտերի նախագծերի նախնական քննարկման եւ դրանց վերաբերյալ Ազգային ժողովին եզրակացություններ կամ տեղեկանքներ ներկայացնելու համար Ազգային ժողովի որոշմամբ կարող են ստեղծվել ժամանակավոր հանձնաժողովներ:

Հողված 108. Ազգային ժողովի քննիչ հանձնաժողովները

1. Պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ քառորդի պահանջով հասարակական հետաքրքրություն ներկայացնող փաստերը պարզելու եւ դրանք Ազգային ժողովին ներկայացնելու նպատակով իրավունքի ուժով ստեղծվում է Ազգային ժողովի քննիչ հանձնաժողով:

2. Քննիչ հանձնաժողովում խմբակցություններին տեղեր են հատկացվում նրանց թվաքանակի համամասնությամբ: Քննիչ հանձնաժողովի անդամների թիվը որոշում է Ազգային ժողովը: Քննիչ հանձնաժողովում նախագահում է պահանջը ներկայացնող պատգամավորներից մեկը:

3. Քննիչ հանձնաժողովի անդամների առնվազն մեկ քառորդի պահանջով պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմիններն ու պաշտոնատար անձինք պարտավոր են հանձնաժողովին տրամադրել նրա իրավասության ոլորտին վերաբերող անհրաժեշտ տեղեկություններ, եթե դրանք օրենքով պահպանվող գաղտնիք չեն:

Հողված 109. Օրենսդրական նախաձեռնությունը

1. Օրենսդրական նախաձեռնության իրավունք ունեն պատգամավորը, Ազգային ժողովի խմբակցությունը եւ կառավարությունը:

2. Եթե կառավարության եզրակացության համաձայն օրենքի նախագիծն էականորեն նվազեցնում է պետական բյուջեի եկամուտները կամ ավելացնում պետության ծախսերը, ապա Ազգային ժողովն այդ օրենքը, կառավարության պահանջով, կարող է ընդունել միայն պատգամավորների ընդհանուր թվի ծայնների մեծամասնությամբ:

3. Կառավարության որոշմամբ անհետաձգելի համարվող օրենքի նախագիծն Ազգային ժողովն ընդունում կամ մերժում է երկամսյա ժամկետում:

4. Քաղաքացիական նախաձեռնության կարգով Ազգային ժողովին օրենքի նախագիծ առաջարկելու իրավունք ունի ընտրական իրավունք ունեցող առնվազն հիսուն հազար քաղաքացի:

Հողված 110. Պեղական բյուջեի ընդունումը

1. Ազգային ժողովը պետական բյուջեն ընդունում է կառավարության ներկայացմամբ: Պետական բյուջեն օրենքով սահմանված կարգով ներառում է պետության բոլոր եկամուտները եւ ծախսերը:
2. Կառավարությունը պետական բյուջեի նախագիծն Ազգային ժողով է ներկայացնում բյուջետային տարին սկսվելուց առնվազն հարյուր քսան օր առաջ:
3. Պետական բյուջեն ընդունվում է բյուջետային տարին սկսվելուց առնվազն երեսուն օր առաջ: Մինչեւ այդ ժամկետը պետական բյուջեի չընդունվելու դեպքում առաջիկա բյուջետային տարվա ծախսերը կատարվում են նախորդ տարվա բյուջեի համամասնություններով:

Հոդված 111. Պետական բյուջեի կատարման նկատմամբ վերահսկողությունը

1. Ազգային ժողովը վերահսկողություն է իրականացնում պետական բյուջեի կատարման, ինչպես նաեւ օտարերկրյա պետություններից եւ միջազգային կազմակերպություններից ստացված փոխառությունների եւ վարկերի օգտագործման նկատմամբ:
2. Ազգային ժողովը, Վերահսկիչ պալատի եզրակացության առկայությամբ, քննարկում եւ որոշում է ընդունում պետական բյուջեի կատարման մասին տարեկան հաշվետվության վերաբերյալ:

Հոդված 112. Պատգամավորների բանավոր եւ գրավոր հարցերը

1. Հերթական նստաշրջանի՝ տվյալ շաբաթվա ընթացքում գումարվող նիստերից մեկում կառավարության անդամները պատասխանում են պատգամավորների բանավոր հարցերին: Պատգամավորների հարցերի կապակցությամբ Ազգային ժողովը որոշումներ չի ընդունում:
2. Պատգամավորներն իրավունք ունեն գրավոր հարցեր ուղղելու կառավարության անդամներին: Կառավարության անդամներն այդ հարցերին պատասխանում են քսանմեկ օրվա ընթացքում: Գրավոր հարցերի պատասխաններն Ազգային ժողովի նիստում չեն ներկայացվում:

Հոդված 113. Հարցապնդումները

1. Ազգային ժողովի խմբակցություններն իրավունք ունեն գրավոր հարցապնդումներով դիմելու կառավարության անդամներին: Կառավարության անդամները հարցապնդմանը պատասխանում են հերթական նստաշրջանի ընթացքում՝ հարցապնդումն ստանալուց ոչ ուշ, քան երեսուն օրվա ընթացքում, իսկ եթե ավարտվել է հերթական նստաշրջանը՝ հաջորդ նստաշրջանի սկզբում:
2. Հարցապնդումների պատասխանը ներկայացվում է Ազգային ժողովի նիստում: Պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ հինգերորդի առաջարկությամբ հարցապնդումը քննարկվում է: Եթե քննարկման արդյունքում ներկայացվում է վարչապետին անվստահություն հայտնելու առաջարկ, ապա կիրառվում են 115-րդ հոդվածի կանոնները: Հարցապնդման արդյունքներով Ազգային ժողովը կարող է առաջարկել վարչապետին քննարկել կառավարության առանձին անդամի հետագա պաշտոնավարման հարցը:

Հոդված 114. Հրապապ թեմայով քննարկումները

Հերթական նստաշրջանի՝ տվյալ շաբաթվա ընթացքում գումարվող նիստերից մեկում, պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ քառորդի պահանջով, կարող են անցկացվել հասարակական հետաքրքրություն ներկայացնող հրատապ թեմայով քննարկումներ:

Հոդված 115. Վարչապետին անվստահություն հայտնելը

1. Վարչապետին անվտանգություն հայտնելու մասին որոշման նախագիծ կարող է ներկայացվել պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ երրորդի կողմից միայն այն դեպքում, եթե որոշման նախագծով միաժամանակ առաջարկվում է նոր վարչապետի թեկնածություն:

2. Վարչապետին անվտանգություն հայտնելու մասին որոշման նախագիծը քվեարկության է դրվում այն ներկայացվելուց ոչ շուտ, քան քառասունութ, եւ ոչ ուշ, քան յոթանասուներկու ժամվա ընթացքում: Որոշումն ընդունվում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ՝ անվանական քվեարկությամբ: Որոշման ընդունման դեպքում վարչապետը ներկայացնում է իր հրաժարականը: Սահմանադրության 148-րդ հոդվածի 2-4-րդ մասերի դրույթներն այս դեպքում կիրառելի չեն:

3. Եթե վարչապետին անվտանգություն հայտնելու մասին որոշման նախագիծը չի ընդունվում, ապա նման նախագիծ կարող է ներկայացվել առնվազն վեց ամիս հետո:

4. Արտակարգ կամ ռազմական դրության ժամանակ վարչապետին անվտանգություն հայտնելու մասին որոշման նախագիծ չի կարող ներկայացվել կամ քննարկվել:

Հոդված 116. Միջազգային պայմանագրեր վավերացնելը, կասեցնելը եւ չեղյալ հայտարարելը

1. Ազգային ժողովը վավերացնում, կասեցնում եւ չեղյալ է հայտարարում այն միջազգային պայմանագրերը՝

1) որոնք վերաբերում են մարդու եւ քաղաքացու հիմնական իրավունքներին, ազատություններին եւ պարտականություններին.

2) որոնք ունեն քաղաքական կամ ռազմական բնույթ.

3) որոնք նախատեսում են Հայաստանի Հանրապետության անդամակցություն միջազգային կազմակերպությանը.

4) որոնք նախատեսում են էական ֆինանսական կամ գույքային պարտավորություններ.

5) որոնք կիրառումը նախատեսում է օրենքի փոփոխություն կամ նոր օրենքի ընդունում, կամ որոնք պարունակում են օրենքին հակասող նորմեր.

6) որոնք ուղղակիորեն նախատեսում են վավերացում.

7) որոնք պարունակում են օրենքի կարգավորմանը ենթակա հարցեր:

2. Ազգային ժողովը կառավարության առաջարկությամբ միջազգային պայմանագրերը վավերացնում, կասեցնում եւ չեղյալ է հայտարարում օրենքով՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ:

Հոդված 117. Համաներում

Ազգային ժողովը՝ կառավարության առաջարկությամբ, պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ կարող է ընդունել համաներման մասին օրենք:

Հոդված 118. Պատերազմի հայտարարումը եւ խաղաղության հաստատումը

1. Ազգային ժողովը՝ կառավարության առաջարկությամբ, պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ կարող է որոշում ընդունել պատերազմ հայտարարելու կամ խաղաղություն հաստատելու մասին:

2. Ազգային ժողովի նիստ գումարելու անհնարինության դեպքում պատերազմ հայտարարելու հարցը լուծում է կառավարությունը:

Հոդված 119. Ռազմական դրությունը

1. Հայաստանի Հանրապետության վրա զինված հարձակման, դրա անմիջական վտանգի առկայության կամ պատերազմ հայտարարվելու դեպքերում կառավարությունը հայտարարում է ռազմական դրություն եւ կարող է հայտարարել ընդհանուր կամ մասնակի զորահավաք:

2. Ռազմական դրություն հայտարարվելու դեպքում իրավունքի ուժով անհապաղ գումարվում է Ազգային ժողովի հատուկ նիստ:

3. Ազգային ժողովը պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ կարող է վերացնել ռազմական դրությունը:

4. Ռազմական դրության իրավական ռեժիմը սահմանվում է օրենքով, որն ընդունվում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ:

Հոդված 120. Արտակարգ դրությունը

1. Կառավարությունը սահմանադրական կարգին սպառնացող անմիջական վտանգի դեպքում հայտարարում է արտակարգ դրություն, ձեռնարկում է իրավիճակից բխող միջոցառումներ եւ այդ մասին ուղերձով դիմում է ժողովրդին:

2. Արտակարգ դրություն հայտարարվելու դեպքում իրավունքի ուժով անհապաղ գումարվում է Ազգային ժողովի հատուկ նիստ:

3. Ազգային ժողովը կարող է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ վերացնել արտակարգ դրությունը կամ չեղյալ հայտարարել միջոցառումների իրականացումը:

4. Արտակարգ դրության իրավական ռեժիմը սահմանվում է օրենքով, որն ընդունվում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ:

Հոդված 121. Վարչատարածքային բաժանումը

Ազգային ժողովը, կառավարության առաջարկությամբ օրենքով սահմանում է վարչատարածքային բաժանումը:

Հոդված 122. Կարգավորող հանձնաժողովները

1. Մարդու եւ քաղաքացու հիմնական իրավունքների եւ ազատությունների իրականացումն ապահովելու, ինչպես նաեւ Սահմանադրությամբ սահմանված հիմնարար նշանակություն ունեցող հանրային շահերի պաշտպանության նպատակով պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ ընդունված օրենքով կարող են ստեղծվել կարգավորող հանձնաժողովներ:

2. Կարգավորող հանձնաժողովների անդամները նշանակվում են պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ:

3. Կարգավորող հանձնաժողովներին օրենքով կարող է վերապահվել ենթաօրենսդրական իրավական ակտեր ընդունելու իրավասություն:

4. Կարգավորող հանձնաժողովների լիազորությունները, անկախության երաշխիքները, անդամներին ներկայացվող պահանջները եւ գործունեության կարգը սահմանվում են օրենքով:

Գլուխ 5

Հանրապետության նախագահը

Հոդված 123. Հանրապետության նախագահի կարգավիճակը եւ գործառույթները

1. Հանրապետության նախագահը պետության գլուխն է:
2. Հանրապետության նախագահը հետեւում է Սահմանադրության պահպանմանը:
3. Հանրապետության նախագահն իր լիազորություններն իրականացնելիս անաչառ է եւ առաջնորդվում է բացառապես համապետական եւ համազգային շահերով:
4. Հանրապետության նախագահն իր գործառույթներն իրականացնում է Սահմանադրությամբ սահմանված լիազորությունների միջոցով:

Հոդված 124. Հանրապետության նախագահի լիազորությունների ժամկետը եւ նրան ներկայացվող պահանջները

1. Հանրապետության նախագահն ընտրվում է յոթ տարի ժամկետով:
2. Հանրապետության նախագահ կարող է ընտրվել քառասուն տարին լրացած, վերջին յոթ տարում միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի հանդիսացող, վերջին յոթ տարում Հայաստանի Հանրապետությունում մշտապես բնակվող եւ ընտրական իրավունք ունեցող յուրաքանչյուր ոք:
3. Նույն անձը Հանրապետության նախագահ կարող է ընտրվել միայն մեկ անգամ:
4. Հանրապետության նախագահը չի կարող զբաղեցնել իր լիազորություններով չպայմանավորված այլ պաշտոն պետական կամ տեղական ինքնակառավարման մարմիններում կամ առետրային կազմակերպություններում, կատարել այլ վճարովի աշխատանք, բացի գիտական եւ ստեղծագործական աշխատանքից:
5. Հանրապետության նախագահը չի կարող զբաղվել ձեռնարկատիրական գործունեությամբ:
6. Հանրապետության նախագահն իր լիազորությունների իրականացման ընթացքում չի կարող լինել որեւէ կուսակցության անդամ:

Հոդված 125. Հանրապետության նախագահի ընտրության կարգը

1. Հանրապետության նախագահն ընտրվում է ընտրիչների ժողովի կողմից:
2. Ընտրիչների ժողովը կազմված է Ազգային ժողովի պատգամավորներից եւ Ազգային ժողովի պատգամավորների թվին հավասար տեղական ինքնակառավարման մարմինների կողմից իրենց կազմից ընտրված ներկայացուցիչներից, որոնք կարող են լինել միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիներ:
3. Ընտրիչների ժողովը գումարվում է Հանրապետության նախագահի լիազորությունների ավարտից ոչ շուտ, քան երեսուն, եւ ոչ ուշ, քան քառասուն օրվա ընթացքում:
4. Հանրապետության նախագահի թեկնածուների առաջադրման իրավունք ունի ընտրիչների ժողովի անդամների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ հինգերորդը:

5. Հանրապետության նախագահ է ընտրվում այն թեկնածուն, ով ստացել է ընտրիչների ժողովի անդամների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդը: Եթե որեւէ թեկնածու ձայների նման մեծամասնություն չի ստանում, ապա անցկացվում է քվեարկության երկրորդ փուլ, որին կարող են մասնակցել առաջին փուլին մասնակցած բոլոր թեկնածուները: Հանրապետության նախագահ է ընտրվում այն թեկնածուն, ով ստացել է ընտրիչների ժողովի անդամների ձայների կեսից ավելին: Եթե որեւէ թեկնածու երկրորդ փուլում չի ստանում ընտրիչների ժողովի անդամների ձայների կեսից ավելին, ապա անցկացվում է քվեարկության երրորդ փուլ, որին մասնակցում են առավել ձայներ ստացած երկու թեկնածուները: Երրորդ փուլում Հանրապետության նախագահ է ընտրվում այն թեկնածուն, ով ստանում է առավելագույն ձայներ:

6. Հանրապետության նախագահի ընտրության կարգի մանրամասները սահմանվում են Ընտրական օրենսգրքով:

Հոդված 126. Հանրապետության նախագահի արտահերթ ընտրությունը

Հանրապետության նախագահի պաշտոնանկության, լիազորությունների կատարման անհնարինության, հրաժարականի կամ մահվան դեպքերում Հանրապետության նախագահի պաշտոնը թափուր մնալուց հետո ոչ շուտ, քան քսանհինգ, եւ ոչ ուշ, քան երեսունհինգ օրվա ընթացքում անցկացվում է Հանրապետության նախագահի արտահերթ ընտրություն:

Հոդված 127. Հանրապետության նախագահի կողմից պաշտոնի սրանձնումը

1. Հանրապետության նախագահը պաշտոնն ստանձնում է Հանրապետության նախորդ նախագահի լիազորությունների ավարտման օրը:
2. Արտահերթ ընտրության միջոցով ընտրված Հանրապետության նախագահը պաշտոնն ստանձնում է ընտրության արդյունքների պաշտոնական հրապարակումից հետո՝ տասներորդ օրը:
3. Հանրապետության նախագահը պաշտոնն ստանձնում է Ազգային ժողովի հատուկ նիստում, ժողովրդին տրված հետեւյալ երդմամբ. «Ստանձնելով Հանրապետության նախագահի պաշտոնը՝ երդվում եմ. հավատարիմ լինել Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը, իմ լիազորություններն իրականացնելիս լինել անաչառ, առաջնորդվել միայն համապետական ու համազգային շահերով եւ իմ բոլոր ուժերը ներդնել ազգային միասնության ամրապնդման գործում»:

Հոդված 128. Հանրապետության նախագահի ուղերձը

Հանրապետության նախագահն իր իրավասության մեջ մտնող հարցերի վերաբերյալ կարող է ուղերձ հղել Ազգային ժողովին:

Հոդված 129. Օրենքի ստորագրումը եւ հրապարակումը

1. Ազգային ժողովի ընդունած օրենքը Հանրապետության նախագահն ստորագրում եւ հրապարակում է քսանմեկօրյա ժամկետում կամ նույն ժամկետում դիմում է Սահմանադրական դատարան՝ Սահմանադրությանն օրենքի համապատասխանությունը որոշելու նպատակով:
2. Եթե Սահմանադրական դատարանը որոշում է, որ օրենքը համապատասխանում է Սահմանադրությանը, ապա Հանրապետության նախագահը հնգօրյա ժամկետում ստորագրում եւ հրապարակում է օրենքը:

Հոդված 130. Կառավարության հրաժարականի ընդունումը

Սահմանադրության 157-րդ հոդվածով սահմանված դեպքերում Հանրապետության նախագահն ընդունում է կառավարության հրաժարականը:

Հողված 131. Փոփոխություններ կառավարության կազմում

Հանրապետության նախագահը վարչապետի առաջարկությամբ փոփոխություններ է կատարում կառավարության կազմում:

Հողված 132. Հանրապետության նախագահի լիազորություններն արտաքին քաղաքականության բնագավառում

1. Հանրապետության նախագահը՝

1) օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով կառավարության առաջարկությամբ կնքում է Հայաստանի Հանրապետության միջազգային պայմանագրեր:

2) վարչապետի առաջարկությամբ օրենքով սահմանված կարգով նշանակում եւ հետ է կանչում օտարերկրյա պետություններում եւ միջազգային կազմակերպություններին առընթեր Հայաստանի Հանրապետության դիվանագիտական ներկայացուցիչներին:

3) ընդունում է օտարերկրյա պետությունների եւ միջազգային կազմակերպությունների դիվանագիտական ներկայացուցիչների հավատարմագրերը եւ հետկանչագրերը:

2. Հանրապետության նախագահը, վարչապետի առաջարկությամբ, օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով հաստատում, կասեցնում կամ չեղյալ է հայտարարում վավերացում չպահանջող միջազգային պայմանագրերը:

3. Հանրապետության նախագահը, վարչապետի առաջարկությամբ, օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով շնորհում է բարձրագույն դիվանագիտական աստիճաններ:

Հողված 133. Հանրապետության նախագահի լիազորությունները զինված ուժերի բնագավառում

1. Հանրապետության նախագահը, վարչապետի առաջարկությամբ, նշանակում եւ ազատում է զինված ուժերի եւ այլ զորքերի բարձրագույն հրամանատարական կազմը:

2. Հանրապետության նախագահը, վարչապետի առաջարկությամբ, շնորհում է բարձրագույն զինվորական կոչումներ:

Հողված 134. Քաղաքացիության վերաբերյալ հարցերի լուծումը

Հանրապետության նախագահն օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով լուծում է Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիություն շնորհելու եւ Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիությունը դադարեցնելու վերաբերյալ հարցերը:

Հողված 135. Ներում շնորհելը

Հանրապետության նախագահն օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով լուծում է դատապարտյալներին ներում շնորհելու հարցը:

Հողված 136. Պարգևատրումը եւ պատվավոր կոչումների շնորհումը

Հանրապետության նախագահն օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով պարգևատրում է Հայաստանի Հանրապետության շքանշաններով եւ մեդալներով, շնորհում է պատվավոր կոչումներ:

Հողված 137. Բարձրագույն դասային աստիճանների շնորհումը

Հանրապետության նախագահին օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով շնորհում է բարձրագույն դասային աստիճաններ:

Հոդված 138. Հանրապետության նախագահի հրամանագրերը եւ կարգադրությունները

1. Իր լիազորություններն իրականացնելիս Հանրապետության նախագահն ընդունում է հրամանագրեր եւ կարգադրություններ:

2. Հանրապետության նախագահի հրամանագրերը եւ կարգադրությունները, բացառությամբ Սահմանադրության 128-130-րդ, 141-րդ հոդվածներով, 144-րդ հոդվածի 1-ին մասի 2-րդ նախադասությամբ, 148-րդ հոդվածի 5-րդ մասով, 164-րդ հոդվածի 1-ին եւ 3-րդ մասերով եւ 205-րդ հոդվածով նախատեսված դեպքերի, ուժի մեջ են մտնում միայն վարչապետի կամ առաջարկությունը ներկայացրած նախարարի կողմից կրկնաստորագրության դեպքում: Այդ ակտերի համար Ազգային ժողովի առջեւ քաղաքական պատասխանատվությունը կրում է կառավարության համապատասխան անդամը:

3. Եթե Հանրապետության նախագահը Սահմանադրությամբ սահմանված ժամկետներում կամ, եթե նման ժամկետ սահմանված չէ տասնօրյա ժամկետում, իր կողմից ընդունվող իրավական ակտի հետ կապված չի ձեռնարկում անհրաժեշտ գործողություններ, այդ ակտն իրավունքի ուժով համարվում է ընդունված:

Հոդված 139. Հանրապետության նախագահի անձեռնմխելիությունը

1. Հանրապետության նախագահը երբեւէ չի կարող քրեական հետապնդման կամ վարչական պատասխանատվության ենթարկվել իր կարգավիճակից բխող գործողությունների համար:

2. Իր կարգավիճակի հետ չկապված գործողությունների համար Հանրապետության նախագահը կարող է պատասխանատվության ենթարկվել միայն իր լիազորությունների ավարտից հետո:

Հոդված 140. Հանրապետության նախագահի պաշտոնանկությունը

1. Հանրապետության նախագահը կարող է պաշտոնանկ արվել պետական դավաճանության, այլ ծանր հանցագործության, ինչպես նաեւ Սահմանադրության կոպիտ խախտման համար:

2. Հանրապետության նախագահին պաշտոնանկ անելու հիմքերի առկայության մասին եզրակացություն ստանալու համար Ազգային ժողովը պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ ընդունված որոշմամբ դիմում է Սահմանադրական դատարան:

3. Ազգային ժողովը Հանրապետության նախագահին պաշտոնանկ անելու մասին որոշում է կայացնում Սահմանադրական դատարանի եզրակացության հիման վրա պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երկու երրորդով:

4. Եթե Սահմանադրական դատարանի եզրակացությամբ Հանրապետության նախագահին պաշտոնանկ անելու հիմքերը բացակայում են, ապա հարցը հանվում է Ազգային ժողովի քննարկումից:

Հոդված 141. Հանրապետության նախագահի հրաժարականը

Հանրապետության նախագահն իր հրաժարականը ներկայացնում է Ազգային ժողով: Հրաժարականը համարվում է ընդունված Ազգային ժողովի՝ իրավունքի ուժով անհապաղ գումարված արտահերթ նիստում՝ հրաժարականի հրապարակման պահից:

Հոդված 142. Հանրապետության նախագահի լիազորությունների կատարման անհնարինությունը

Հանրապետության նախագահի ծանր հիվանդության կամ նրա լիազորությունների կատարման համար այլ անհաղթահարելի խոչընդոտների առկայության դեպքերում, որոնք տեսականորեն անհնարին են դարձնում նրա լիազորությունների կատարումը, Սահմանադրական դատարանը կառավարության դիմումի հիման վրա որոշում է կայացնում Հանրապետության նախագահի լիազորությունների կատարման անհնարինության մասին:

Հոդված 143. Հանրապետության նախագահի լիազորությունների ժամանակավոր կատարումը

Հանրապետության նախագահի պաշտոնանկության, լիազորությունների կատարման անհնարինության, հրաժարականի կամ մահվան դեպքերում, մինչև նորընտիր Հանրապետության նախագահի կողմից պաշտոնի ստանձնումը, Հանրապետության նախագահի լիազորությունները կատարում է Ազգային ժողովի նախագահը:

Հոդված 144. Հանրապետության նախագահի աշխատակազմը, վարձատրության չափը, սպասարկման եւ անվտանգության ապահովման կարգը

1. Հանրապետության նախագահի աշխատակազմի ձեւավորման կարգը սահմանվում է օրենքով: Հանրապետության նախագահն օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով նշանակումներ է կատարում Հանրապետության նախագահի աշխատակազմի պաշտոններում:

2. Հանրապետության նախագահի վարձատրության չափը, սպասարկման եւ անվտանգության ապահովման կարգը սահմանվում են օրենքով:

Գլուխ 6

Կառավարությունը

Հոդված 145. Կառավարության կարգավիճակը եւ գործառույթները

1. Կառավարությունը գործադիր իշխանության բարձրագույն մարմինն է:

2. Կառավարությունն իր ծրագրի հիման վրա մշակում եւ իրականացնում է պետության ներքին եւ արտաքին քաղաքականությունը:

3. Կառավարությունն իրականացնում է պետական կառավարման համակարգի մարմինների ընդհանուր ղեկավարումը:

4. Կառավարության լիազորությունները սահմանվում են Սահմանադրությամբ եւ օրենքներով: Կառավարության իրավասությանն են ենթակա գործադիր իշխանությանը վերաբերող բոլոր այն հարցերը, որոնք վերապահված չեն այլ պետական կառավարման կամ տեղական ինքնակառավարման մարմինների:

Հոդված 146. Կառավարության կազմը եւ կառուցվածքը

1. Կառավարությունը կազմված է վարչապետից, փոխվարչապետներից եւ նախարարներից:

2. Նախարարությունների ցանկը եւ կառավարության գործունեության կարգը կառավարության ներկայացմամբ սահմանվում են օրենքով: Նախարարությունների թիվը չի կարող գերազանցել 18-ը:

Հողված 147. Կառավարության անդամին ներկայացվող պահանջները

1. Կառավարության անդամ կարող է նշանակվել միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի հանդիսացող եւ ընտրական իրավունք ունեցող յուրաքանչյուր ոք: Վարչապետ կարող է նշանակվել վերջին յոթ տարում Հայաստանի Հանրապետությունում մշտապես բնակվող քաղաքացին:
2. Կառավարության անդամի վրա տարածվում են Սահմանադրության 95-րդ հոդվածում սահմանված սահմանափակումները:

Հողված 148. Վարչապետի ընտրությունը եւ նշանակումը

1. Հանրապետության նախագահը նորընտիր Ազգային ժողովի լիազորությունների ժամկետն սկսվելուց հետո եռօրյա ժամկետում վարչապետ է նշանակում Սահմանադրության 89-րդ հոդվածով սահմանված կարգով ձեւավորված խորհրդարանական մեծամասնության ներկայացրած վարչապետի թեկնածուին:
2. Վարչապետի կողմից հրաժարական ներկայացվելու կամ վարչապետի պաշտոնը թափուր մնալու դեպքերում կառավարության հրաժարականն ընդունվելուց հետո՝ յոթնօրյա ժամկետում Ազգային ժողովի նախագահը պատգամավորական տեղերի բաշխման եւ պատգամավորական խմբակցությունների հետ խորհրդակցությունների հիման վրա առաջադրում է պատգամավորների մեծամասնության վստահությունը վայելող վարչապետի թեկնածուին: Ազգային ժողովը վարչապետին ընտրում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ:
3. Վարչապետ չընտրվելու դեպքում քվեարկությունից յոթ օր հետո անցկացվում է քվեարկության երկրորդ փուլ, որին մասնակցելու իրավունք ունեն խմբակցությունների կողմից առաջարկված վարչապետի թեկնածուները: Եթե պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ վարչապետ չի ընտրվում, ապա Ազգային ժողովն արձակվում է իրավունքի ուժով:
4. Վարչապետի ընտրությունն անցկացվում է անվանական քվեարկությամբ:
5. Հանրապետության նախագահն Ազգային ժողովի կողմից ընտրված թեկնածուին նշանակում է վարչապետ:

Հողված 149. Կառավարության կազմավորումը

Վարչապետի նշանակումից հետո՝ տասնօրյա ժամկետում Հանրապետության նախագահը վարչապետի առաջարկությամբ, նշանակում է փոխվարչապետներին եւ նախարարներին:

Հողված 150. Կառավարության անդամների երդումը

Վարչապետը եւ կառավարության մյուս անդամներն Ազգային ժողովի հերթական նիստում երդվում են ժողովրդի առջեւ. «Երդվում եմ հավատարիմ լինել Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը եւ օրենքներին եւ իմ բոլոր ուժերը ներդնել Հայաստանի Հանրապետության զարգացման եւ բարօրության գործում»:

Հողված 151. Կառավարության ծրագիրը

1. Կառավարության կազմավորումից հետո՝ քսանօրյա ժամկետում վարչապետն Ազգային ժողով է ներկայացնում կառավարության ծրագիրը:
2. Ազգային ժողովը կառավարության ծրագրին հավանություն է տալիս յոթնօրյա ժամկետում՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ:

3. Եթե Ազգային ժողովը հավանություն չի տալիս կառավարության ծրագրին եւ Սահմանադրության 148-րդ հոդվածի 2-րդ եւ 3-րդ մասերին համապատասխան չի ընտրում նոր վարչապետ, ապա Ազգային ժողովն արձակվում է իրավունքի ուժով: Եթե Ազգային ժողովն ընտրում է վարչապետին, սակայն կրկին հավանություն չի տալիս կառավարության ծրագրին, ապա Ազգային ժողովն արձակվում է իրավունքի ուժով:

4. Սույն հոդվածի 3-րդ մասը չի կիրառվում Սահմանադրության 115-րդ հոդվածին համապատասխան ընտրված վարչապետի կողմից ձեւավորված կառավարության ծրագրի վրա: Եթե այդ կառավարության ծրագիրը հավանության չի արժանանում, ապա Ազգային ժողովն արձակվում է իրավունքի ուժով:

Հոդված 152. Վարչապետի եւ կառավարության մյուս անդամների իրավասությունները

1. Վարչապետը կառավարության ծրագրի շրջանակներում որոշում է կառավարության քաղաքականության հիմնական ուղղությունները, ղեկավարում է կառավարության գործունեությունը եւ համակարգում է կառավարության անդամների աշխատանքը: Վարչապետը կարող է կառավարության անդամներին կոնկրետ հարցերով հանձնարարականներ տալ: Վարչապետը գլխավորում է Անվտանգության խորհուրդը, որի կազմավորման եւ գործունեության կարգը սահմանվում է օրենքով:

2. Յուրաքանչյուր նախարար ինքնուրույն ղեկավարում է նախարարությանը վերապահված գործունեության ոլորտը:

3. Կառավարության անդամներն իրավասու են ընդունել ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտ:

Հոդված 153. Կառավարության նիստերը եւ որոշումները

1. Կառավարության նիստերը հրավիրում եւ վարում է վարչապետը:

2. Կառավարության որոշումներն ընդունվում են անդամների ձայների մեծամասնությամբ:

3. Կառավարության որոշումներն ստորագրում է վարչապետը:

4. Կառավարությունն իրավասու է ընդունել ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտ:

Հոդված 154. Զինված ուժերը

1. Զինված ուժերը գտնվում են կառավարության ենթակայության ներքո: Զինված ուժերի օգտագործման մասին որոշումն ընդունում է կառավարությունը: Անհետաձգելի անհրաժեշտության դեպքում զինված ուժերի օգտագործման մասին որոշումը, պաշտպանության նախարարի առաջարկությամբ, կայացնում է վարչապետը եւ այդ մասին անհապաղ տեղեկացնում կառավարությանը:

2. Անվտանգության խորհրդի կողմից սահմանվող պաշտպանության ոլորտի քաղաքականության հիմնական ուղղությունների շրջանակներում պաշտպանության նախարարն իրականացնում է զինված ուժերի ղեկավարումը:

3. Զինված ուժերի զինվորական ամենաբարձր պաշտոնատար անձը գլխավոր շտաբի պետն է, որը, վարչապետի առաջարկությամբ, նշանակվում է Հանրապետության նախագահի կողմից՝ օրենքով սահմանված ժամկետով: Ոչ պատերազմական ժամանակ գլխավոր շտաբի պետը ենթակա է պաշտպանության նախարարին:

4. Պատերազմի ժամանակ զինված ուժերի գերագույն հրամանատարը վարչապետն է:
5. Զինված ուժերի ենթակայության, ղեկավարման, ինչպես նաև այլ մանրամասները, սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 155. Կառավարության տարեկան զեկույցն Ազգային ժողովին

Յուրաքանչյուր տարվա համար կառավարությունն Ազգային ժողովին զեկույց է ներկայացնում իր ծրագրի կատարման ընթացքի եւ արդյունքների մասին:

Հոդված 156. Կառավարության վստահության հարցը

1. Կառավարությունն իր ներկայացրած օրենքի նախագծի ընդունման առնչությամբ կարող է դնել իր վստահության հարցը: Կառավարությանը վստահություն հայտնելու մասին որոշման նախագիծը քվեարկության է դրվում այն ներկայացվելուց ոչ ուշ, քան յոթանասուներկու ժամվա ընթացքում: Որոշումն ընդունվում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ՝ անվանական քվեարկությամբ:
2. Կառավարությանը վստահություն հայտնելու մասին որոշման նախագիծն ընդունվելու դեպքում կառավարության ներկայացրած օրենքի նախագիծը համարվում է ընդունված:
3. Կառավարությունն օրենքի նախագծի առնչությամբ իր վստահության հարցը նույն նստաշրջանի ընթացքում կարող է դնել ոչ ավելի, քան երկու անգամ:
4. Ռազմական կամ արտակարգ դրության ժամանակ կառավարությունը չի կարող դնել իր վստահության հարցը:

Հոդված 157. Կառավարության հրաժարականը

Կառավարությունը Հանրապետության նախագահին ներկայացնում է իր հրաժարականը նորընտիր Ազգային ժողովի առաջին նիստի, կառավարությանը վստահություն չհայտնվելու, կառավարության ծրագրին հավանություն չտալու, վարչապետի կողմից հրաժարական ներկայացվելու եւ վարչապետի պաշտոնը թափուր մնալու օրը: Կառավարության անդամները շարունակում են իրենց պարտականությունների կատարումը՝ մինչեւ նոր կառավարության կազմավորումը:

Հոդված 158. Պետական կառավարման համակարգի մարմինները

Պետական կառավարման համակարգի մարմիններն են նախարարությունները, ինչպես նաև կառավարությանը, վարչապետին եւ նախարարություններին ենթակա այլ մարմինները, որոնց կազմավորման կարգը եւ լիազորությունները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 159. Կառավարության տարածքային քաղաքականության իրականացումը

Կառավարությունն իր տարածքային քաղաքականությունը մարզերում իրագործում է մարզպետների միջոցով: Մարզպետները նշանակվում եւ ազատվում են կառավարության կողմից: Մարզպետները համակարգում են կառավարությանը եւ նախարարություններին ենթակա պետական կառավարման մարմինների տարածքային ստորաբաժանումների գործունեությունը:

Հոդված 160. Հանրային խորհուրդը

Հանրային խորհուրդը կառավարության խորհրդատվական մարմին է: Հանրային խորհրդի կազմավորման եւ գործունեության կարգը սահմանվում է օրենքով:

Գլուխ 7

Դատարանները եւ Բարձրագույն դատական խորհուրդը

Հոդված 161. Արդարադատության իրականացումը

1. Հայաստանի Հանրապետությունում արդարադատությունն իրականացնում են միայն դատարանները՝ Սահմանադրությանը եւ օրենքներին համապատասխան:
2. Արդարադատության իրականացմանը որեւէ միջամտություն արգելվում է:
3. Դատարանի վերջնական ակտերն ընդունվում են Հայաստանի Հանրապետության անունից:

Հոդված 162. Դատարանները

1. Հայաստանի Հանրապետությունում գործում են Սահմանադրական դատարանը, Վճռաբեկ դատարանը, վերաքննիչ դատարանները, առաջին ատյանի ընդհանուր իրավասության դատարանները, ինչպես նաեւ վարչական դատարանը: Օրենքով նախատեսված դեպքերում կարող են ստեղծվել մասնագիտացված դատարաններ:
2. Արտակարգ դատարանների ստեղծումն արգելվում է:

Հոդված 163. Դատավորի կարգավիճակը

1. Արդարադատություն իրականացնելիս դատավորը անկախ է, անաչառ եւ գործում է միայն Սահմանադրությանը եւ օրենքներին համապատասխան:
2. Դատավորը չի կարող ենթարկվել պատասխանատվության արդարադատություն իրականացնելիս կայացրած դատական ակտի, գործողության կամ անգործության համար, եթե դրանք հանցագործության կամ վարչական իրավախախտման՝ օրենքով սահմանված հատկանիշներ չեն պարունակում:
3. Իր լիազորությունների իրականացման կապակցությամբ Սահմանադրական դատարանի դատավորի նկատմամբ քրեական հետապնդում կարող է հարուցվել միայն Սահմանադրական դատարանի համաձայնությամբ: Սահմանադրական դատարանի դատավորն իր լիազորությունների իրականացման կապակցությամբ առանց Սահմանադրական դատարանի համաձայնության չի կարող զրկվել ազատությունից, բացառությամբ հանցանքի կատարման պահին կամ դրանից անմիջապես հետո: Նման դեպքի մասին անհապաղ տեղեկացվում է Սահմանադրական դատարանի նախագահը:
4. Իր լիազորությունների իրականացման կապակցությամբ դատավորի նկատմամբ քրեական հետապնդում կարող է հարուցվել միայն Բարձրագույն դատական խորհրդի համաձայնությամբ: Դատավորն իր լիազորությունների իրականացման կապակցությամբ առանց Բարձրագույն դատական խորհրդի համաձայնության չի կարող զրկվել ազատությունից, բացառությամբ՝ հանցանքի կատարման պահին կամ դրանից անմիջապես հետո: Նման դեպքի մասին անհապաղ տեղեկացվում է Բարձրագույն դատական խորհրդի նախագահը:
5. Դատավորին կարգապահական պատասխանատվության ենթարկելու հիմքերը սահմանվում են Դատական օրենսգրքով, իսկ կարգը՝ Սահմանադրությամբ եւ Դատական օրենսգրքով:

6. Դատավորը չի կարող զբաղեցնել իր լիազորություններով չպայմանավորված որեւէ պաշտոն այլ պետական կամ տեղական ինքնակառավարման մարմիններում, պաշտոն՝ առեւտրային կազմակերպություններում, զբաղվել ձեռնարկատիրական գործունեությամբ, կատարել այլ վճարովի աշխատանք, բացի գիտական, կրթական եւ ստեղծագործական աշխատանքից: Սահմանադրական դատարանի մասին օրենքով եւ Դատական օրենսգրքով կարող են սահմանվել համատեղելիության այլ սահմանափակումներ:

7. Դատավորը չի կարող զբաղվել քաղաքական գործունեությամբ:

8. Դատավորի լիազորությունները դադարում են լիազորությունների ժամկետն ավարտվելու, Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիությունը կորցնելու կամ այլ պետության քաղաքացիություն ձեռք բերելու, նրա նկատմամբ օրինական ուժի մեջ մտած մեղադրական դատավճիռ կայացվելու, դատարանի օրինական ուժի մեջ մտած վճռով նրան անգործունակ, սահմանափակ գործունակ, անհայտ բացակայող կամ մահացած ճանաչելու, մահվան, նրա հրաժարականի դեպքերում:

9. Սահմանադրական դատարանի դատավորի լիազորությունները՝ Սահմանադրական դատարանի որոշմամբ, իսկ դատավորի լիազորությունները՝ Բարձրագույն դատական խորհրդի որոշմամբ դադարեցվում են անհամատեղելիության պահանջները խախտելու, տեւական հիվանդության պատճառով պաշտոնավարման անհնարինության դեպքերում, ինչպես նաեւ էական կարգապահական խախտում կատարելու դեպքերում:

10. Դատավորների կարգավիճակին վերաբերող մանրամասները սահմանվում են Սահմանադրական դատարանի մասին օրենքով եւ Դատական օրենսգրքով:

Հոդված 164. Դատավորների եւ դատարանների (Վճռաբեկ դատարանի պալատների) նախագահների նշանակման կարգը, պաշտոնավարման ժամկետները

1. Առաջին ատյանի եւ վերաքննիչ դատարանների դատավորները նշանակվում են Հանրապետության նախագահի կողմից՝ Բարձրագույն դատական խորհրդի ներկայացմամբ:

2. Առաջին ատյանի եւ վերաքննիչ դատարանների նախագահները նշանակվում են սույն հոդվածի 1-ին մասով սահմանված կարգով՝ երեք տարի ժամկետով, եւ չեն կարող վերստին նշանակվել այդ պաշտոնում իրենց պաշտոնավարման ժամկետի ավարտից անմիջապես հետո:

3. Վճռաբեկ դատարանի դատավորների ընտրությունն իրականացվում է մրցութային կարգով: Բարձրագույն դատական խորհուրդը մրցութային արդյունքներով Ազգային ժողովին ներկայացնում է Վճռաբեկ դատարանի դատավորների՝ յուրաքանչյուր տեղի համար երեք թեկնածու: Ազգային ժողովի կողմից՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ծայների առնվազն երեք հինգերորդով ընտրված թեկնածուին պաշտոնի է նշանակում Հանրապետության նախագահը:

4. Վճռաբեկ դատարանի պալատների նախագահները նշանակվում են սույն հոդվածի 1-ին մասով սահմանված կարգով, վեց տարի ժամկետով՝ առանց վերանշանակման իրավունքի:

5. Վճռաբեկ դատարանի նախագահին Վճռաբեկ դատարանի կազմից՝ վեց տարի ժամկետով, առանց վերանշանակման իրավունքի, նշանակում է Ազգային ժողովը՝ Բարձրագույն դատական խորհրդի առաջարկությամբ, պատգամավորների ընդհանուր թվի ծայների մեծամասնությամբ:

6. Վճռաբեկ դատարանի դատավորներն ընտրվում են միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի հանդիսացող, Հայաստանի Հանրապետության ընտրական իրավունք ունեցող իրավաբանների թվից, ում քառասուն տարին լրացել է եւ ովքեր ունեն բարձր մասնագիտական որակներ եւ մասնագիտական աշխատանքի առնվազն տասը տարվա փորձ:

7. Առաջին ատյանի եւ վերաքննիչ դատարանների դատավորները նշանակվում են միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի հանդիսացող, Հայաստանի Հանրապետության ընտրական իրավունք ունեցող իրավաբանների թվից՝ Դատական օրենսգրքով սահմանված կարգով:

8. Դատավորների թեկնածուների նկատմամբ Դատական օրենսգրքով կարող են սահմանվել լրացուցիչ պահանջներ:

9. Դատավորներն անփոփոխելի են եւ պաշտոնավարում են մինչեւ վաթսուհինգ տարին լրանալը:

10. Դատավորների նշանակմանը եւ ընտրությանը վերաբերող մանրամասները սահմանվում են Դատական օրենսգրքով:

Հոդված 165. Սահմանադրական դատարանը

1. Սահմանադրական արդարադատությունն իրականացնում է Սահմանադրական դատարանը՝ ապահովելով Սահմանադրության գերակայությունը:

2. Արդարադատություն իրականացնելիս Սահմանադրական դատարանն անկախ է եւ ենթարկվում է միայն Սահմանադրությանը:

3. Սահմանադրական դատարանի լիազորությունները սահմանվում են Սահմանադրությամբ, իսկ կազմավորման եւ գործունեության կարգը՝ Սահմանադրությամբ եւ Սահմանադրական դատարանի մասին օրենքով:

Հոդված 166. Սահմանադրական դատարանի կազմը եւ կազմավորման կարգը

1. Սահմանադրական դատարանը կազմված է ինը դատավորից:

2. Սահմանադրական դատարանի դատավորներին ընտրում է Ազգային ժողովը՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով, ընդ որում, դատավորներից երեքին՝ Հանրապետության նախագահի առաջարկությամբ, երեքին՝ կառավարության առաջարկությամբ եւ երեքին՝ դատավորների ընդհանուր ժողովի առաջարկությամբ:

3. Սահմանադրական դատարանի դատավորներն ընտրվում են միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի հանդիսացող, Հայաստանի Հանրապետության ընտրական իրավունք ունեցող իրավաբանների թվից, ում քառասուն տարին լրացել է եւ ովքեր ունեն բարձր մասնագիտական որակներ եւ մասնագիտական աշխատանքի առնվազն տասնհինգ տարվա փորձ:

4. Սահմանադրական դատարանի մասին օրենքով Սահմանադրական դատարանի դատավորների թեկնածուների նկատմամբ կարող են սահմանվել լրացուցիչ պահանջներ:

5. Սահմանադրական դատարանի դատավորները պաշտոնավարում են տասներկու տարի՝ մինչեւ յոթանասուն տարին լրանալը, եւ չեն կարող վերստին ընտրվել Սահմանադրական դատարանի դատավորի պաշտոնում:

6. Սահմանադրական դատարանն իր կազմից՝ վեց տարի ժամկետով, ընտրում է Սահմանադրական դատարանի նախագահ եւ փոխնախագահ՝ առանց վերընտրվելու իրավունքի:

Հոդված 167. Սահմանադրական դատարանի լիազորությունները

Սահմանադրական դատարանը Սահմանադրությամբ եւ Սահմանադրական դատարանի մասին օրենքով սահմանված կարգով՝

1) որոշում է օրենքների, Ազգային ժողովի որոշումների, կառավարության եւ վարչապետի որոշումների, ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտերի, տեղական ինքնակառավարման մարմինների որոշումների համապատասխանությունը Սահմանադրությանը.

2) մինչեւ Սահմանադրության փոփոխությունների նախագծի, ինչպես նաեւ հանրաքվեի դրվող իրավական ակտերի նախագծերի ընդունումը որոշում է դրանց համապատասխանությունը Սահմանադրությանը.

3) մինչեւ միջազգային պայմանագրի վավերացումը որոշում է դրանում ամրագրված պարտավորությունների համապատասխանությունը Սահմանադրությանը.

4) լուծում է սահմանադրական մարմինների միջեւ նրանց սահմանադրական լիազորությունների առնչությամբ առաջացող վեճերը.

5) լուծում է հանրաքվեի, Ազգային ժողովի եւ Հանրապետության նախագահի ընտրությունների արդյունքներով ընդունված որոշումների հետ կապված վեճերը.

6) որոշում է կայացնում պատգամավորի լիազորությունները դադարեցնելու հարցի վերաբերյալ.

7) եզրակացություն է տալիս Հանրապետության նախագահին պաշտոնանկ անելու հիմքերի առկայության մասին.

8) որոշում է կայացնում Հանրապետության նախագահի լիազորությունների կատարման անհնարինության մասին.

9) որոշում է կայացնում Սահմանադրական դատարանի դատավորի լիազորությունները դադարեցնելու վերաբերյալ.

10) լուծում է իր լիազորությունների իրականացման կապակցությամբ Սահմանադրական դատարանի դատավորի նկատմամբ քրեական հետապնդում հարուցելու կամ ազատությունից զրկելու վերաբերյալ հարցը.

11) օրենքով սահմանված դեպքերում որոշում է կայացնում կուսակցության գործունեությունը կասեցնելու կամ արգելելու վերաբերյալ:

Հոդված 168. Սահմանադրական դատարանի դիմելը

1. Սահմանադրական դատարան կարող են դիմել՝

1) Ազգային ժողովը՝ Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 10-րդ եւ 11-րդ կետերով նախատեսված դեպքերում՝ Սահմանադրության 103-րդ հոդվածի 1-ին մասով սահմանված կարգով ընդունված որոշմամբ, Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 7-րդ կետով նախատեսված դեպքում՝ պատգամավորների ձայների ընդհանուր թվի մեծամասնությամբ ընդունված որոշմամբ, իսկ Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 9-րդ կետով նախատեսված դեպքում՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով ընդունված որոշմամբ.

2) պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ հինգերորդը՝ Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 1-ին եւ 4-րդ կետերով նախատեսված դեպքերում.

3) Ազգային ժողովի խմբակցությունը՝ հանրաքվեի եւ Հանրապետության նախագահի ընտրությունների արդյունքներով ընդունված որոշումների հետ կապված վեճերով.

4) Հանրապետության Նախագահը՝ Սահմանադրության 129-րդ հոդվածի 1-ին մասով, ինչպես նաև 167-րդ հոդվածի 1-ին և 4-րդ կետերով նախատեսված դեպքերում.

5) կառավարությունը՝ Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 1-ին, 4-րդ, 8-րդ և 11-րդ կետերով նախատեսված դեպքերում.

6) Բարձրագույն դատական խորհուրդը՝ Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 4-րդ կետով նախատեսված դեպքերում.

7) տեղական ինքնակառավարման մարմինները՝ Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 1-ին կետում թվարկված՝ իրենց սահմանադրական իրավունքները խախտող նորմատիվ իրավական ակտերի՝ Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցով, ինչպես նաև Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 4-րդ կետով նախատեսված դեպքերում.

8) յուրաքանչյուր ոք՝ կոնկրետ գործով, երբ առկա է դատարանի վերջնական ակտը, սպառվել են դատական պաշտպանության բոլոր միջոցները և վիճարկում է այդ ակտով իր նկատմամբ կիրառված նորմատիվ իրավական ակտի դրույթի սահմանադրականությունը, ինչը հանգեցրել է Սահմանադրության 2-րդ գլխում ամրագրված իր հիմնական իրավունքների և ազատությունների խախտման՝ հաշվի առնելով նաև համապատասխան դրույթին իրավակիրառ պրակտիկայում տրված մեկնաբանությունը.

9) Գլխավոր դատախազը՝ դատախազության կողմից իրականացվող կոնկրետ վարույթին առնչվող նորմատիվ իրավական ակտերի դրույթների սահմանադրականության հարցերով.

10) Մարդու իրավունքների պաշտպանը՝ Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 1-ին կետում թվարկված նորմատիվ իրավական ակտերի՝ Սահմանադրության 2-րդ գլխի դրույթներին համապատասխանության հարցերով.

11) Ազգային ժողովի ընտրություններին մասնակցած կուսակցությունները կամ կուսակցությունների դաշինքները՝ Ազգային ժողովի ընտրությունների արդյունքներով ընդունված որոշումների հետ կապված վեճերով.

12) Հանրապետության նախագահի թեկնածուները՝ Հանրապետության նախագահի ընտրությունների արդյունքներով ընդունված որոշումների հետ կապված վեճերով:

2. Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 2-րդ կետով նախատեսված դեպքերում Սահմանադրական դատարան դիմում է Ազգային ժողովը:

3. Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 3-րդ կետով նախատեսված դեպքում Սահմանադրական դատարան դիմում է կառավարությունը:

4. Իրենց վարույթում գտնվող կոնկրետ գործով կիրառման ենթակա օրենքի սահմանադրականության հարցով Սահմանադրական դատարան դիմում են դատարանները, եթե ողջամիտ կասկածներ ունեն դրա սահմանադրականության վերաբերյալ և գտնում են, որ տվյալ գործի լուծումը հնարավոր է միայն այդ օրենքի կիրառման միջոցով:

5. Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 6-րդ կետով նախատեսված դեպքում Սահմանադրական դատարան դիմում է Ազգային ժողովի խորհուրդը:

6. Սահմանադրական դատարան դիմելու կարգը սահմանվում է Սահմանադրությամբ և Սահմանադրական դատարանի մասին օրենքով:

7. Սահմանադրական դատարանը գործը քննում է միայն համապատասխան դիմումի առկայության դեպքում:

Հոդված 169. Սահմանադրական դատարանի ակտերը

1. Սահմանադրական դատարանն ընդունում է որոշումներ եւ եզրակացություններ:
2. Սահմանադրական դատարանի որոշումները եւ եզրակացությունները վերջնական են եւ ուժի մեջ են մտնում հրապարակման պահից:
3. Սահմանադրական դատարանն իր որոշմամբ կարող է սահմանել Սահմանադրությանը չհամապատասխանող նորմատիվ իրավական ակտի կամ դրա մի մասի իրավական ուժը կորցնելու ավելի ուշ ժամկետ:
4. Սահմանադրական դատարանը Սահմանադրության 167-րդ հոդվածով նախատեսված հարցերի վերաբերյալ, բացառությամբ 7-րդ կետով նախատեսված հարցի, ընդունում է որոշումներ, իսկ 167-րդ հոդվածի 7-րդ կետով նախատեսված հարցով՝ եզրակացություն:
5. Սահմանադրության 167-րդ հոդվածի 9-րդ եւ 11-րդ կետերով նախատեսված հարցերով որոշումները, ինչպես նաեւ եզրակացություններն ընդունվում են Սահմանադրական դատարանի դատավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երկու երրորդով, մնացած որոշումները՝ ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ:
6. Եթե Սահմանադրական դատարանի եզրակացությունը բացասական է, ապա հարցը դուրս է գալիս իրավասու մարմնի քննությունից:

Հոդված 170. Վճռաբեկ դատարանը

1. Հայաստանի Հանրապետությունում, բացառությամբ սահմանադրական արդարադատության ոլորտի, բարձրագույն դատական ատյանը Վճռաբեկ դատարանն է:
2. Վճռաբեկ դատարանն առաջին ատյանի եւ վերաքննիչ դատարանների դատական ակտերն օրենքով սահմանված լիազորությունների շրջանակներում վերանայելու միջոցով՝
 - 1) իրավակիրառ պրակտիկայում ապահովում է օրենքի կամ այլ նորմատիվ իրավական ակտի միատեսակ կիրառությունը.
 - 2) վերացնում է դատական ակտերում առկա հիմնարար խախտումները:

Հոդված 171. Վերաքննիչ դատարանները

Վերաքննիչ դատարաններն առաջին ատյանի դատարանների դատական ակտերն օրենքով սահմանված լիազորությունների շրջանակներում վերանայող հիմնական ատյանն են:

Հոդված 172. Բարձրագույն դատական խորհուրդը

Բարձրագույն դատական խորհուրդն անկախ պետական մարմին է, որը երաշխավորում է դատարանների եւ դատավորների անկախությունը:

Հոդված 173. Բարձրագույն դատական խորհրդի կազմը եւ կազմավորման կարգը

1. Բարձրագույն դատական խորհուրդը կազմված է տասը անդամից, որոնցից հինգին ընտրում է Ազգային ժողովը՝ իրավաբան գիտնականների եւ այլ հեղինակավոր իրավաբանների թվից,

պատգամավորների ընդհանուր թվի ծայների առնվազն երեք հինգերորդով, հինգին՝ դատավորների ընդհանուր ժողովը՝ դատավորների թվից:

2. Ազգային ժողովի կողմից ընտրվող Բարձրագույն դատական խորհրդի անդամները պետք է լինեն միայն Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացի, ունենան բարձր մասնագիտական որակներ եւ մասնագիտական աշխատանքի առնվազն տասնհինգ տարվա փորձ:

3. Դատավորների ընդհանուր ժողովի կողմից ընտրվող Բարձրագույն դատական խորհրդի անդամները պետք է համամասնորեն ներկայացնեն բոլոր առյանների դատավորներին եւ ունենան դատավորի պաշտոնում առնվազն տասը տարվա պաշտոնավարման փորձ:

4. Բարձրագույն դատական խորհրդի անդամները պաշտոնավարում են հինգ տարի եւ չեն կարող վերստին ընտրվել այդ պաշտոնում:

5. Դատարանների նախագահները չեն կարող ընդգրկվել Բարձրագույն դատական խորհրդի կազմում:

6. Բարձրագույն դատական խորհրդի դատավոր անդամների լիազորությունները կասեցվում են մինչեւ Բարձրագույն դատական խորհրդում նրանց պաշտոնավարման ժամկետի ավարտը:

7. Բարձրագույն դատական խորհրդի անդամների վրա տարածվում են դատավորների համար Սահմանադրությամբ նախատեսված անհամատեղելիության պահանջները:

8. Բարձրագույն դատական խորհուրդը նախագահում է խորհրդի նախագահը, որն ընտրվում է հաջորդաբար՝ խորհրդի դատավոր եւ իրավաբան անդամների թվից, խորհրդի անդամների կողմից՝ Դատական օրենսգրքով սահմանված կարգով:

Հոդված 174. Բարձրագույն դատական խորհրդի լիազորությունները

1. Բարձրագույն դատական խորհուրդը՝

1) կազմում է դատավորների թեկնածությունների եւ առաջխաղացման ցուցակները.

2) Հանրապետության նախագահին ներկայացնում է նշանակման ենթակա դատավորների թեկնածությունները.

3) Հանրապետության նախագահին ներկայացնում է առաջխաղացման կարգով նշանակման ենթակա դատավորների թեկնածությունները.

4) համապատասխան դատարանների դատավորների թվից ընտրում եւ Հանրապետության նախագահին ներկայացնում է նշանակման ենթակա դատարանների նախագահների թեկնածությունները, ինչպես նաեւ Վճռաբեկ դատարանի պալատների կազմից՝ նշանակման ենթակա պալատների նախագահների թեկնածությունները.

5) Ազգային ժողովին առաջարկում է Վճռաբեկ դատարանի նախագահի եւ դատավորների թեկնածությունները.

6) օրենքով սահմանված դեպքերում լուծում է դատավորներին մեկ այլ դատարան գործուղելու կամ փոխադրելու հարցը.

7) համաձայնություն է տալիս իր լիազորությունների իրականացման կապակցությամբ դատավորի նկատմամբ քրեական հետապնդում հարուցելու կամ նրան ազատությունից զրկելու վերաբերյալ.

8) դատավորներին ենթարկում է կարգապահական պատասխանատվության.

9) դադարեցնում է դատավորների լիազորությունները.

10) հաստատում է իր, ինչպես նաև դատարանների ծախսերի նախահաշիվները եւ ներկայացնում կառավարությանը՝ պետական բյուջեի նախագծում ընդգրկելու համար, ընդհանուր վերահսկողություն է իրականացնում դատարանների բյուջետային միջոցների օգտագործման նկատմամբ:

2. Բարձրագույն դատական խորհրդին օրենքով կարող են վերապահվել նաև իր սահմանադրական կարգավիճակով պայմանավորված այլ լիազորություններ:

3. Բարձրագույն դատական խորհուրդն ընդունում է որոշումներ՝ խորհրդի անդամների ընդհանուր թվի ձայների մեծամասնությամբ, եթե օրենքով այլ բան սահմանված չէ: Ձայների հավասարության դեպքում Բարձրագույն դատական խորհրդի նախագահի ձայնը վճռորոշ է, բացառությամբ սույն հոդվածի 4-րդ մասով սահմանված դեպքի:

4. Դատավորներին կարգապահական պատասխանատվության ենթարկելիս Բարձրագույն դատական խորհուրդը հանդես է գալիս որպես դատարան:

5. Բարձրագույն դատական խորհուրդն օրենքով սահմանված կարգով ձեւավորում է իր աշխատակազմը:

6. Բարձրագույն դատական խորհրդի կազմավորման եւ գործունեության կարգը սահմանվում է Սահմանադրությամբ եւ Դատական օրենսգրքով:

Գլուխ 8

Դատախազությունը եւ քննչական մարմինները

Հոդված 175. Դատախազությունը

1. Դատախազությունը միասնական համակարգ է, որը ղեկավարում է գլխավոր դատախազը:

2. Դատախազությունն օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով՝

1) հարուցում է քրեական հետապնդում.

2) հսկողություն է իրականացնում մինչդատական վարույթի օրինականության նկատմամբ.

3) դատարանում պաշտպանում է մեղադրանքը.

4) պետական շահերի պաշտպանության հայց է հարուցում դատարան.

5) բողոքարկում է դատարանների վճիռները, դատավճիռները եւ որոշումները.

6) հսկողություն է իրականացնում պատիժների եւ հարկադրանքի այլ միջոցների կիրառման օրինականության նկատմամբ:

3. Դատախազությունը գործում է Սահմանադրությամբ իրեն վերապահված լիազորությունների շրջանակում՝ օրենքի հիման վրա:

4. Դատախազության կազմակերպման եւ գործունեության կարգը սահմանվում է օրենքով:

Հոդված 176. Գլխավոր դատախազը

1. Գլխավոր դատախազին օրենքով սահմանված կարգով նշանակում է Ազգային ժողովը՝ 6 տարի ժամկետով՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով: Նույն անձը չի կարող ավելի քան երկու անգամ անընդմեջ նշանակվել գլխավոր դատախազ:
2. Օրենքով սահմանված դեպքերում Ազգային ժողովը պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով կարող է պաշտոնանկ անել Գլխավոր դատախազին:

Հոդված 177. Քննչական մարմինները

1. Քննչական մարմինները մինչդատական վարույթի շրջանակներում կազմակերպում են նախաքննության իրականացումը:
2. Քննչական մարմինների լիազորությունները, դրանց կազմակերպման եւ գործունեության կարգը սահմանվում են օրենքով:

Գլուխ 9

Տեղական ինքնակառավարման մարմինները

Հոդված 178. Տեղական ինքնակառավարումը

1. Տեղական ինքնակառավարումը տեղական ինքնակառավարման մարմինների իրավունքն ու կարողությունն է՝ համայնքի բնակիչների շահերից ելնելով սեփական պատասխանատվությամբ Սահմանադրությանը եւ օրենքներին համապատասխան՝ լուծելու համայնքային նշանակության հանրային հարցերը:
2. Տեղական ինքնակառավարումն իրականացվում է համայնքներում:

Հոդված 179. Համայնքը

1. Համայնքը մեկ կամ մի քանի բնակավայրերի բնակիչների հանրություն է՝ վարչատարածքային միավոր է:
2. Համայնքը հանրային իրավունքի իրավաբանական անձ է:

Հոդված 180. Տեղական ինքնակառավարման մարմինները

1. Տեղական ինքնակառավարման մարմիններն են համայնքի ավագանին եւ համայնքի ղեկավարը, որոնք ընտրվում են հինգ տարի ժամկետով: Օրենքով կարող է սահմանվել համայնքի ղեկավարի ուղղակի կամ անուղղակի ընտրություն:
2. Համայնքի ավագանին օրենքով սահմանված կարգով ընդունում է իրավական ակտեր, որոնք ենթակա են կատարման համայնքի տարածքում:
3. Համայնքի ղեկավարը կատարում է ավագանու որոշումները, իրականացնում է համայնքի աշխատակազմի եւ համայնքային կազմակերպությունների կառավարումը: Համայնքի ղեկավարը պատասխանատու է ավագանու առջեւ:
4. Տեղական ինքնակառավարման մարմինների ընտրության կարգը եւ լիազորությունները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 181. Տեղական ինքնակառավարման մարմինների լիազորությունները

1. Տեղական ինքնակառավարման մարմինների լիազորությունները լինում են սեփական՝ պարտադիր եւ կամավոր խնդիրների լուծման նպատակով, ինչպես նաեւ պետության կողմից պատվիրակված: Տեղական ինքնակառավարման մարմինների պարտադիր խնդիրները սահմանվում են օրենքով, իսկ կամավոր խնդիրները՝ ավագանու որոշումներով:
2. Պետական մարմինների լիազորությունների առավել արդյունավետ իրականացման նպատակով դրանք օրենքով կարող են պատվիրակվել տեղական ինքնակառավարման մարմիններին:

Հոդված 182. Համայնքի գործերի կառավարմանն անմիջական մասնակցությունը

1. Համայնքի բնակիչները կարող են անմիջականորեն մասնակցել համայնքի գործերի կառավարմանը՝ համայնքային նշանակության հանրային հարցերը տեղական հանրաքվեով լուծելու միջոցով:
2. Տեղական հանրաքվեների անցկացման կարգը, ինչպես նաեւ համայնքի բնակիչների կողմից համայնքի գործերի կառավարմանն անմիջականորեն մասնակցելու այլ եղանակները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 183. Համայնքի սեփականությունը

1. Համայնքն ունի հողի, ինչպես նաեւ այլ գույքի նկատմամբ սեփականության իրավունք:
2. Համայնքի վարչական սահմաններում գտնվող հողը, բացառությամբ պետությանը, ինչպես նաեւ ֆիզիկական ու իրավաբանական անձանց պատկանող հողերի, համայնքի սեփականությունն է:
3. Համայնքի ավագանին օրենքով սահմանված կարգով տնօրինում է համայնքի սեփականությունը:

Հոդված 184. Համայնքի բյուջեն, տեղական հարկերը, տուրքերը եւ վճարները

1. Համայնքն ունի իր բյուջեն, որը համայնքի ղեկավարի ներկայացմամբ ընդունում է համայնքի ավագանին:
2. Համայնքի բյուջեի եկամուտների ձեւավորման եւ ծախսերի իրականացման կարգը սահմանվում է օրենքով:
3. Օրենքով սահմանված դրույքաչափերի սահմաններում համայնքի ավագանին սահմանում է տեղական հարկեր եւ տուրքեր:
4. Համայնքը կարող է իր կողմից մատուցվող ծառայությունների դիմաց սահմանել համայնքի բյուջե մուտքագրվող վճարներ:

Հոդված 185. Տեղական ինքնակառավարման մարմինների լիազորությունների ֆինանսական ապահովումը

1. Համայնքի պարտադիր խնդիրների լուծման նպատակով օրենքով սահմանվում են այնպիսի աղբյուրներ, որոնք անհրաժեշտ են այդ խնդիրների իրականացումն ապահովելու համար:
2. Համայնքներին պետության կողմից պատվիրակված լիազորությունները ենթակա են պետական բյուջեից պարտադիր ֆինանսավորման:

3. Պետությունն իր հնարավորությունների շրջանակներում միջոցներ է հատկացնում համայնքների համաչափ զարգացումն ապահովելու համար:

Հոդված 186. Տեղական ինքնակառավարումը Երեւան քաղաքում

Երեւանը համայնք է: Երեւան քաղաքում տեղական ինքնակառավարման առանձնահատկությունները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 187. Իրավական եւ մասնագիտական հսկողությունը

1. Համայնքի սեփական լիազորությունների իրականացման նկատմամբ կառավարությունը եւ նրան ենթակա լիազորված մարմիններն օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով իրականացնում են իրավական հսկողություն:

2. Պետության կողմից պատվիրակված լիազորությունների իրականացման նկատմամբ կառավարությունը եւ նրան ենթակա լիազորված մարմիններն օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով իրականացնում են իրավական եւ մասնագիտական հսկողություն:

Հոդված 188. Միջհամայնքային միավորումները

1. Տեղական ինքնակառավարման արդյունավետությունը բարձրացնելու նպատակով համայնքները կարող են միավորվել միջհամայնքային միավորումում: Հանրային շահերից ելնելով՝ միջհամայնքային միավորումներ կարող են ստեղծվել նաեւ օրենքով:

2. Միջհամայնքային միավորումը կարող է իրականացնել միայն այնպիսի լիազորություններ, որոնք նրան վերապահված են օրենքով կամ համայնքների որոշումներով:

3. Միջհամայնքային միավորումը հանրային իրավունքի իրավաբանական անձ է:

Հոդված 189. Համայնքների միավորումը

Հանրային շահերից ելնելով՝ համայնքները կարող են միավորվել օրենքով: Ազգային ժողովը համապատասխան օրենք ընդունելիս պարտավոր է լսել այդ համայնքների կարծիքը:

Գլուխ 10

Մարդու իրավունքների պաշտպանը

Հոդված 190. Մարդու իրավունքների պաշտպանի գործառույթները եւ լիազորությունները

1. Մարդու իրավունքների պաշտպանն անկախ պաշտոնատար անձ է, ով հետեւում է պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմինների ու պաշտոնատար անձանց կողմից մարդու իրավունքների եւ ազատությունների պահպանմանը, նպաստում է խախտված իրավունքների վերականգնմանը, մարդու իրավունքներին ու ազատություններին առնչվող օրենսդրության կատարելագործմանը:

2. Մարդու իրավունքների պաշտպանին օրենքով կարող են վերապահվել լիազորություններ նաեւ այլ ոլորտներում մարդու իրավունքների ու ազատությունների պահպանման վերաբերյալ:

3. Պետական եւ տեղական ինքնակառավարման մարմիններն ու պաշտոնատար անձինք պարտավոր են օրենքով սահմանված կարգով Մարդու իրավունքների պաշտպանին տրամադրել

անհրաժեշտ փաստաթղթեր, տեղեկություններ ու պարզաբանումներ եւ աջակցել նրա աշխատանքներին:

4. Մարդու իրավունքների պաշտպանն Ազգային ժողովին տարեկան զեկույց է ներկայացնում իր գործունեության, ինչպես նաեւ մարդու իրավունքների եւ ազատությունների պաշտպանության վիճակի մասին: Չեկույցը կարող է առաջարկներ պարունակել օրենսդրական փոփոխությունների կամ այլ բնույթի միջոցառումների վերաբերյալ:

5. Մարդու իրավունքների պաշտպանի լիազորությունները, գործունեության կարգը եւ երաշխիքները սահմանվում են Մարդու իրավունքների պաշտպանի մասին օրենքով:

Հոդված 191. Մարդու իրավունքների պաշտպանի անկախությունը

1. Իր լիազորություններն իրականացնելիս Մարդու իրավունքների պաշտպանն անկախ է:

2. Պետությունն ապահովում է Մարդու իրավունքների պաշտպանի գործունեության պատշաճ ֆինանսավորումը:

3. Մարդու իրավունքների պաշտպանն օժտված է պատգամավորի համար սահմանված անձեռնմխելիությամբ: Ազգային ժողովն օրենքով սահմանված կարգով Մարդու իրավունքների պաշտպանին կարող է անձեռնմխելիությունից զրկել պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով:

Հոդված 192. Մարդու իրավունքների պաշտպանի ընտրությունը եւ նրան ներկայացվող պահանջները

1. Ազգային ժողովը պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով վեց տարի ժամկետով ընտրում է Մարդու իրավունքների պաշտպան: Մարդու իրավունքների պաշտպանն անփոփոխելի է:

2. Մարդու իրավունքների պաշտպան կարող է ընտրվել բարձրագույն կրթություն ունեցող եւ պատգամավորին ներկայացվող պահանջներին համապատասխանող յուրաքանչյուր քաղաքացի, ով հասարակության մեջ բարձր հեղինակություն է վայելում:

3. Մարդու իրավունքների պաշտպանի վրա տարածվում են Սահմանադրությամբ պատգամավորի համար սահմանված անհամատեղելիության դրույթները:

4. Մարդու իրավունքների պաշտպանն իր լիազորությունների իրականացման ժամանակահատվածում չի կարող լինել որեւէ կուսակցության անդամ կամ ցանկացած այլ ձեռով զբաղվել քաղաքական գործունեությամբ: Հրապարակային ելույթներում նա պետք է քաղաքական զսպվածություն ցուցաբերի:

Գլուխ 11

Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովը

Հոդված 193. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի գործառույթները, լիազորությունները եւ ընտրական հանձնաժողովների համակարգը

1. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովն անկախ պետական մարմին է, որը կազմակերպում է Ազգային ժողովի, Հանրապետության նախագահի եւ տեղական ինքնակառավարման մարմինների

ընտրությունները, հանրաքվեները, ինչպես նաև վերահսկողություն է իրականացնում դրանց օրինականության նկատմամբ:

2. Օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովն ընդունում է ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտեր:

3. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովն Ազգային ժողովին հաղորդում է ներկայացնում իր գործունեության մասին:

4. Ընտրական հանձնաժողովների համակարգը, ընտրական հանձնաժողովների լիազորությունները, կազմավորման եւ գործունեության կարգը, գործունեության երաշխիքները սահմանվում են Ընտրական օրենսգրքով:

Հոդված 194. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի կազմը եւ կազմավորման կարգը

1. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովը կազմված է յոթ անդամից:

2. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի նախագահը եւ մյուս անդամներն ընտրվում են Ազգային ժողովի կողմից՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով, վեց տարի ժամկետով: Նույն անձը չի կարող ավելի քան երկու անգամ անընդմեջ ընտրվել Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի անդամ, այդ թվում՝ Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի նախագահ:

3. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի անդամ կարող է ընտրվել բարձրագույն կրթություն ունեցող յուրաքանչյուր քաղաքացի, ով համապատասխանում է պատգամավորին ներկայացվող պահանջներին:

4. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի անդամների վրա տարածվում են պատգամավորի համար Սահմանադրությամբ սահմանված անհամատեղելիության դրույթները:

5. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի անդամներն իրենց լիազորությունների իրականացման ժամանակահատվածում չեն կարող լինել որեւէ կուսակցության անդամ կամ ցանկացած այլ ձեռով զբաղվել քաղաքական գործունեությամբ: Հրապարակային ելույթներում նրանք պետք է քաղաքական զսպվածություն ցուցաբերեն:

6. Սույն հոդվածի 4-րդ եւ 5-րդ մասերի պայմաններից որեւէ մեկը խախտելու դեպքում Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի անդամի լիազորությունները դադարեցնում է Ազգային ժողովը՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով:

Գլուխ 12

Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովը

Հոդված 195. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի գործառույթները եւ լիազորությունները

1. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովն անկախ պետական մարմին է, որը հետետում է հեռուստատեսությունում եւ ռադիոյում կարծիք արտահայտելու եւ տեղեկատվության ազատության պահպանմանը եւ պաշտպանում է այդ լրատվամիջոցները ոչ իրավաչափ միջամտությունից:

2. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովը հրապարակային եւ մրցութային կարգով հատկացնում է էթերային հաճախություններ:

3. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովը վերահսկողություն է իրականացնում հանրային ռադիոյում եւ հեռուստատեսությունում հասարակությունում առկա տարբեր կարծիքների արտահայտման, տեղեկատվական, կրթական, մշակութային եւ ժամանցային բնույթի հաղորդումների բազմազանության ապահովման նկատմամբ:

4. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովն Ազգային ժողովին տարեկան հաղորդում է ներկայացնում իր գործունեության, ինչպես նաեւ հեռուստատեսությունում եւ ռադիոյում տեղեկատվության ազատության վիճակի մասին:

5. Օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովն ընդունում է ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտեր:

6. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի լիազորությունները, գործունեության կարգը եւ երաշխիքները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 196. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի կազմը եւ կազմավորման կարգը

1. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովը կազմված է յոթ անդամից:

2. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի անդամներն ընտրվում են Ազգային ժողովի կողմից՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով, վեց տարի ժամկետով: Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովն իր կազմից ընտրում է հանձնաժողովի նախագահ: Նույն անձը չի կարող ավելի քան երկու անգամ անընդմեջ ընտրվել Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի անդամ, այդ թվում՝ Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի նախագահ:

3. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի նախագահ եւ անդամ կարող է ընտրվել բարձրագույն կրթություն ունեցող, պատգամավորին ներկայացվող պահանջներին համապատասխանող յուրաքանչյուր քաղաքացի, ով զանգվածային լրատվության բնագավառում հեղինակավոր մասնագետ է: Հանձնաժողովի անդամների նկատմամբ օրենքով կարող են սահմանվել լրացուցիչ պահանջներ:

4. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի անդամների վրա տարածվում են պատգամավորի համար Սահմանադրությամբ սահմանված անհամատեղելիության դրույթները:

5. Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի անդամներն իրենց լիազորությունների իրականացման ժամանակահատվածում չեն կարող լինել որեւէ կուսակցության անդամ կամ ցանկացած այլ ձեռով զբաղվել քաղաքական գործունեությամբ: Հրապարակային ելույթներում նրանք պետք է քաղաքական զսպվածություն ցուցաբերեն:

6. Սույն հոդվածի 4-րդ եւ 5-րդ մասերի պայմաններից որեւէ մեկը խախտելու դեպքում Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի հանձնաժողովի անդամի լիազորությունները դադարեցնում է Ազգային ժողովը՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով:

Գլուխ 13

Վերահսկիչ պալատը

Հոդված 197. Վերահսկիչ պալատի գործառույթները եւ լիազորությունները

1. Վերահսկիչ պալատն անկախ պետական մարմին է, որը հանրային ֆինանսների եւ սեփականության ոլորտում վերահսկողություն է իրականացնում պետական բյուջեի եւ համայնքային բյուջեների միջոցների, ստացած փոխառությունների ու վարկերի, ինչպես նաեւ պետական եւ

համայնքային սեփականության օգտագործման օրինականության եւ արդյունավետության նկատմամբ: Վերահսկիչ պալատն իրավունք ունի իրավաբանական անձանց մոտ ստուգումներ կատարել միայն այն դեպքերում, երբ պետությունը դրանցում ունի էական մասնակցություն, կամ այն ֆինանսական միջոցների մասով, որոնք նրանք ստացել են պետության կողմից, կամ երբ նրանց պարտավորությունների համար պետությունը երաշխիքներ է տվել:

2. Վերահսկիչ պալատը գործում է իր կողմից հաստատված գործունեության ծրագրի հիման վրա:

3. Վերահսկիչ պալատն Ազգային ժողովին ներկայացնում է՝

1) տարեկան հաղորդում իր գործունեության վերաբերյալ.

2) պետական բյուջեի կատարման վերաբերյալ եզրակացությունը.

3) օրենքով սահմանված դեպքերում՝ ընթացիկ եզրակացություններ:

4. Վերահսկիչ պալատի լիազորությունները, գործունեության կարգը եւ երաշխիքները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 198. Վերահսկիչ պալատի կազմը եւ կազմավորման կարգը

1. Վերահսկիչ պալատը կազմված է յոթ անդամից:

2. Վերահսկիչ պալատի նախագահը եւ մյուս անդամներն ընտրվում են Ազգային ժողովի կողմից՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով, վեց տարի ժամկետով: Նույն անձը չի կարող ավելի քան երկու անգամ անընդմեջ ընտրվել Վերահսկիչ պալատի անդամ, այդ թվում՝ Վերահսկիչ պալատի նախագահ:

3. Վերահսկիչ պալատի անդամ կարող է ընտրվել բարձրագույն կրթություն ունեցող եւ պատգամավորին ներկայացվող պահանջներին համապատասխանող յուրաքանչյուր քաղաքացի: Պալատի անդամների նկատմամբ օրենքով կարող են սահմանվել լրացուցիչ պահանջներ:

4. Վերահսկիչ պալատի անդամների վրա տարածվում են պատգամավորի համար Սահմանադրությամբ սահմանված անհամատեղելիության դրույթները:

5. Վերահսկիչ պալատի անդամներն իրենց լիազորությունների իրականացման ժամանակահատվածում չեն կարող լինել որեւէ կուսակցության անդամ կամ ցանկացած այլ ձեռով զբաղվել քաղաքական գործունեությամբ: Հրապարակային ելույթներում նրանք պետք է քաղաքական զսպվածություն ցուցաբերեն:

6. Սույն հոդվածի 4-րդ եւ 5-րդ մասերի պայմաններից որեւէ մեկը խախտելու դեպքում Վերահսկիչ պալատի անդամի լիազորությունները դադարեցնում է Ազգային ժողովը՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով:

Գլուխ 14

Կենտրոնական բանկը

Հոդված 199. Կենտրոնական բանկի հիմնական խնդիրները եւ գործառույթները

1. Հայաստանի Հանրապետության ազգային բանկը Կենտրոնական բանկն է: Կենտրոնական բանկը Սահմանադրությամբ եւ օրենքով իրեն վերապահված գործառնություններն իրականացնելիս անկախ է:

2. Կենտրոնական բանկի հիմնական խնդիրներն են գների ու ֆինանսական կայունության ապահովումը:

3. Կենտրոնական բանկը մշակում, հաստատում եւ իրականացնում է դրամավարկային քաղաքականության ծրագրերը:

Կենտրոնական բանկը թողարկում է Հայաստանի Հանրապետության արժույթը՝ հայկական դրամը:

4. Օրենքով սահմանված դեպքերում եւ կարգով Կենտրոնական բանկն ընդունում է ենթաօրենսդրական նորմատիվ իրավական ակտեր:

5. Կենտրոնական բանկն Ազգային ժողովին տարեկան հաղորդում է ներկայացնում իր հիմնական խնդիրների իրականացման վերաբերյալ:

6. Կենտրոնական բանկի այլ խնդիրները, կառավարման մարմինները, նրանց եւ նախագահի լիազորությունները եւ գործունեության կարգը, գործունեության երաշխիքները սահմանվում են օրենքով:

Հոդված 200. Կենտրոնական բանկի նախագահը

1. Կենտրոնական բանկի նախագահն ընտրվում է Ազգային ժողովի կողմից՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով, վեց տարի ժամկետով: Նույն անձը չի կարող ավելի քան երկու անգամ անընդմեջ ընտրվել Կենտրոնական բանկի նախագահ:

2. Կենտրոնական բանկի նախագահ կարող է ընտրվել բարձրագույն կրթություն ունեցող եւ պատգամավորին ներկայացվող պահանջներին համապատասխանող յուրաքանչյուր քաղաքացի: Կենտրոնական բանկի նախագահի վրա տարածվում են պատգամավորի համար Սահմանադրությամբ սահմանված անհամատեղելիության դրույթները: Կենտրոնական բանկի նախագահի նկատմամբ օրենքով կարող են սահմանվել լրացուցիչ պահանջներ:

3. Կենտրոնական բանկի նախագահն իր լիազորությունների իրականացման ժամանակահատվածում չի կարող լինել որեւէ կուսակցության անդամ կամ ցանկացած այլ ձեռով զբաղվել քաղաքական գործունեությամբ: Հրապարակային ելույթներում նա պետք է քաղաքական զսպվածություն ցուցաբերի:

4. Սույն հոդվածի 2-րդ եւ 3-րդ մասերի պայմաններից որեւէ մեկը խախտելու դեպքում Կենտրոնական բանկի նախագահի լիազորությունները դադարեցնում է Ազգային ժողովը՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով:

Գլուխ 15

Սահմանադրության ընդունումը, փոփոխությունը եւ հանրաքվեն

Հոդված 201. Սահմանադրության ընդունումը եւ փոփոխությունը

1. Սահմանադրությունն ընդունվում, Սահմանադրության 1 3-րդ, 7-րդ, 10-րդ եւ 15-րդ գլուխներում, ինչպես նաեւ Սահմանադրության 88-89-րդ հոդվածներում, 90-րդ հոդվածի 1-ին մասում, 103-րդ հոդվածի 2-րդ մասում, 108-րդ, 115-րդ, 119-120-րդ, 123-125-րդ, 145-րդ, 148-րդ եւ 154-րդ հոդվածներում փոփոխություններ կատարվում են միայն հանրաքվեի միջոցով: Համապատասխան նախաձեռնության իրավունք ունեն պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ երրորդը,

կառավարությունը կամ ընտրական իրավունք ունեցող երկու հարյուր հազար քաղաքացի: Ազգային ժողովը նախագիծը հանրաքվեի դնելու վերաբերյալ որոշումն ընդունում է պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երկու երրորդով:

2. Քառասուներորդ սույն հոդվածի 1-ին մասում նշված հոդվածների, Սահմանադրության մյուս հոդվածներում փոփոխություններն ընդունվում են Ազգային ժողովի կողմից՝ պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երկու երրորդով: Համապատասխան նախաձեռնության իրավունք ունեն պատգամավորների ընդհանուր թվի առնվազն մեկ քառորդը, կառավարությունը կամ ընտրական իրավունք ունեցող հարյուր հիսուն հազար քաղաքացի:

3. Եթե սույն հոդվածի 2-րդ մասով նախատեսված Սահմանադրության փոփոխությունների նախագիծն Ազգային ժողովի կողմից չի ընդունվում, ապա պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով ընդունված որոշմամբ այն կարող է դրվել հանրաքվեի:

Հոդված 202. Սահմանադրության անփոփոխելի հոդվածները

Սահմանադրության 1-ին, 2-րդ, 3-րդ եւ 202-րդ հոդվածները փոփոխման ենթակա չեն:

Հոդված 203. Քաղաքացիական նախաձեռնության կարգով ներկայացված օրենքի նախագծի վերաբերյալ հանրաքվե ն

1. Եթե Ազգային ժողովը մերժում է քաղաքացիական նախաձեռնության կարգով ներկայացված օրենքի նախագծի ընդունումը, ապա մերժումից հետո վաթսույն օրվա ընթացքում օրենքի նախագծի ընդունման նախաձեռնությանը եւս երեք հարյուր հազար քաղաքացի միանալու դեպքում նշանակվում է հանրաքվե, եթե Սահմանադրական դատարանը որոշում է, որ այդ նախագիծը համապատասխանում է Սահմանադրությանը:

2. Քաղաքացիական նախաձեռնության մասնակիցների ստորագրությունների վավերականությունը հաստատում է Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովը:

3. Հանրաքվեի միջոցով ընդունված օրենքները կարող են փոփոխվել միայն հանրաքվեով: Նման փոփոխություն կարող է կատարվել համապատասխան օրենքի ընդունումից առնվազն մեկ տարի հետո:

4. Հանրաքվեի չեն կարող դրվել այն օրենքների նախագծերը, որոնք վերաբերում են

1) սահմանադրական օրենքներին.

2) պետական բյուջեին, հարկերին, տուրքերին, այլ պարտադիր վճարներին, ինչպես նաեւ էական ֆինանսական պարտավորություններ առաջացնող այլ օրենքներին.

3) համաներմանը.

4) պետության պաշտպանությանը եւ անվտանգությանը.

5) միջազգային պայմանագրերի վավերացմանը, կասեցմանը եւ չեղյալ հայտարարելուն:

Հոդված 204. Վերպետական միջազգային կազմակերպություններին Հայաստանի Հանրապետության անդամակցության վերաբերյալ եւ փարածքային ամբողջականության հարցով հանրաքվեն

Վերաբերյալ միջազգային կազմակերպություններին Հայաստանի Հանրապետության անդամակցության, ինչպես նաև Հայաստանի Հանրապետության տարածքային ամբողջականությանը վերաբերող հարցը լուծվում է հանրաքվեի միջոցով:

Հոդված 205. Հանրապետության նախագահի կողմից հանրաքվեի նշանակումը

Հանրապետության նախագահը հանրաքվե նշանակում է համապատասխան որոշման ընդունվելուց հետո՝ ոչ շուտ, քան հիսուն, եւ ոչ ուշ, քան վաթսունհինգ օրվա ընթացքում:

Հոդված 206. Հանրաքվեի դրված նախագծի ընդունումը

Հանրաքվեի դրված նախագիծն ընդունվում է, եթե դրան կողմ է քվեարկել հանրաքվեի մասնակիցների կեսից ավելին, բայց ոչ պակաս, քան հանրաքվեներին մասնակցելու իրավունք ունեցող քաղաքացիների մեկ քառորդը:

Հոդված 207. Հանրաքվե անցկացնելու արգելքը

Ռեզոլուցիայի կամ արտակարգ դրության ժամանակ հանրաքվե չի անցկացվում:

Գլուխ 16

Եզրափակիչ եւ անցումային դրույթներ

Հոդված 208. Սահմանադրության առանձին դրույթների ուժի մեջ մտնելը

1. Սահմանադրության 1-3-րդ գլուխները, 103-րդ հոդվածի 2-րդ մասը, 9-րդ գլուխը, բացառությամբ 180-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին նախադասության դրույթով սահմանված ժամկետի եւ 180-րդ հոդվածի 3-րդ մասի վերջին նախադասության դրույթի, ինչպես նաև 10-րդ գլուխը, ուժի մեջ են մտնում «Հայաստանի Հանրապետության պաշտոնական տեղեկագրում» հրապարակվելու հաջորդ օրվանից:
2. 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրության 4-րդ գլխի դրույթները, բացառությամբ 83.5-րդ հոդվածի, գործում են մինչև Ազգային ժողովի հաջորդ գումարման առաջին նստաշրջանի բացման օրը:
3. Սահմանադրության 88-րդ հոդվածի, 90-102-րդ, 103-րդ հոդվածի 1-ին եւ 3-4-րդ մասերի, 104-107-րդ, 108-112-րդ հոդվածների, 113-րդ հոդվածի 1-ին մասի, 114-րդ, 116-րդ, 121-րդ հոդվածների, 180-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին նախադասության եւ 180-րդ հոդվածի 3-րդ մասի վերջին նախադասության դրույթները ուժի մեջ են մտնում Ազգային ժողովի հաջորդ գումարման առաջին նստաշրջանի բացման օրվանից: Ազգային ժողովի հաջորդ գումարման առաջին նստաշրջանի բացման օրվանից սկսած մինչև նորընտիր Հանրապետության նախագահի կողմից իր պաշտոնի ստանձնումը շարունակում են գործել 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված համապատասխան հոդվածների դրույթները:
4. Սահմանադրության 89-րդ հոդվածի 1-4-րդ եւ 6-րդ մասերը ուժի մեջ են մտնում նոր Ընտրական օրենսգրքի ուժի մեջ մտնելու պահից:
5. Սահմանադրության 11-րդ գլուխը ուժի մեջ է մտնում 2016 թ. հունիսի 1-ից:
6. Սահմանադրության 89-րդ հոդվածի 5-րդ մասի, 108-րդ, 113-րդ հոդվածի 2-րդ մասի, 115-րդ, 117-120-րդ, 122-րդ հոդվածների դրույթները, ինչպես նաև 5-8-րդ, 12-15-րդ գլուխները ուժի մեջ են մտնում

նորընտիր Հանրապետության նախագահի կողմից իր պաշտոնի ստանձնման պահից: Մինչ այդ շարունակում են գործել 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված համապատասխան հոդվածների դրույթները:

Հոդված 209. Օրենքների համապատասխանեցումը Սահմանադրության փոփոխություններին

1. Ազգային ժողովը ողջամիտ ժամկետում գործող օրենքները համապատասխանեցնում է Սահմանադրությանը:
2. Ընտրական օրենսգիրքը համապատասխանեցվում է Սահմանադրությանը եւ ուժի մեջ է մտնում 2016 թ. հունիսի 1-ից:
3. Աժ կանոնակարգը, Կուսակցությունների մասին սահմանադրական օրենքը եւ Մարդու իրավունքների պաշտպանի մասին սահմանադրական օրենքը համապատասխանեցվում են Սահմանադրությանը եւ ուժի մեջ են մտնում մինչեւ Ազգային ժողովի հաջորդ գումարման առաջին նստաշրջանի բացման օրը:
4. Այլ սահմանադրական օրենքները համապատասխանեցվում են Սահմանադրությանը պատգամավորների ընդհանուր թվի ձայների առնվազն երեք հինգերորդով եւ ուժի մեջ են մտնում նորընտիր Հանրապետության նախագահի կողմից իր պաշտոնի ստանձնման օրվանից:
5. Տեղական ինքնակառավարման մասին օրենքը համապատասխանեցվում է Սահմանադրությանը եւ ուժի մեջ է մտնում Ազգային ժողովի հաջորդ գումարման առաջին նստաշրջանի բացման օրը:
6. Դատախազության, Հեռուստատեսության եւ ռադիոյի, Վերահսկիչ պալատի եւ Կենտրոնական բանկի մասին օրենքները համապատասխանեցվում են Սահմանադրությանը եւ ուժի մեջ են մտնում նորընտիր Հանրապետության նախագահի կողմից իր պաշտոնի ստանձնման պահից:

Հոդված 210. Ընտրիչների ժողովի գումարման ժամկետը

Ընտրիչների ժողովը գումարվում է Հանրապետության նախագահի լիազորությունների ավարտից ոչ շուտ, քան երեսուն եւ ոչ ուշ, քան քառասուն օրվա ընթացքում:

Հոդված 211. Սահմանադրական դատարանի անդամների եւ նախագահի պաշտոնավարումը

Մինչեւ Սահմանադրության 7-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված (ընտրված) Սահմանադրական դատարանի նախագահը եւ անդամները շարունակում են պաշտոնավարել մինչեւ 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված իրենց լիազորությունների ժամկետի ավարտը:

Հոդված 212. Դատավորների, վճռաբեկ դատարանի պալատների նախագահների եւ դատարանների նախագահների պաշտոնավարումը

1. Մինչեւ Սահմանադրության 7-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված դատավորները շարունակում են պաշտոնավարել մինչեւ 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված իրենց լիազորությունների ժամկետի ավարտը:
2. Մինչեւ Սահմանադրության 7-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված Վճռաբեկ դատարանի պալատների նախագահները եւ դատարանների նախագահները շարունակում են պաշտոնավարել մինչեւ Սահմանադրության 164-րդ հոդվածով սահմանված կարգով եւ ժամկետով Վճռաբեկ դատարանի պալատների նախագահների եւ դատարանների նախագահների նշանակումը, որն իրականացվում է Բարձրագույն դատական խորհրդի կազմավորումից հետո ոչ ուշ, քան վեց ամսվա ընթացքում:

3. Եթե մինչև Սահմանադրության 7-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված դատարանների նախագահները, ինչպես նաև Վճռաբեկ դատարանի պալատների նախագահները Սահմանադրության 164-րդ հոդվածով սահմանված կարգով եւ ժամկետում չեն նշանակվում համապատասխան դատարանների եւ Վճռաբեկ դատարանի պալատների նախագահներ, ապա նրանք շարունակում են պաշտոնավարել համապատասխան դատարաններում որպես դատավորներ:

Հոդված 213. Բարձրագույն դատական խորհրդի կազմավորումը

Արդարադատության խորհրդի անդամների լիազորությունները դադարում են Բարձրագույն դատական խորհրդի կազմավորման պահից: Բարձրագույն դատական խորհուրդը կազմավորվում է նորընտիր Հանրապետության նախագահի կողմից իր պաշտոնն ստանձնելուց հետո ոչ ուշ, քան երկու ամսվա ընթացքում: Ազգային ժողովը եւ Դատավորների ընդհանուր ժողովը Բարձրագույն դատական խորհրդի առաջին կազմի համապատասխան երեք անդամին ընտրում են հինգ տարի ժամկետով, իսկ երկուսին՝ երեք:

Հոդված 214. Գլխավոր դատախազի պաշտոնավարումը

Մինչև Սահմանադրության 7-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված Գլխավոր դատախազը շարունակում է պաշտոնավորել մինչև 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված իր լիազորությունների ժամկետի ավարտը:

Հոդված 215. Համայնքի ղեկավարի եւ ավագանու անդամների պաշտոնավարումը

Մինչև Սահմանադրության 180-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին նախադասությամբ սահմանված ժամկետի ուժի մեջ մտնելը ընտրված համայնքի ղեկավարը եւ ավագանու անդամները շարունակում են պաշտոնավորել մինչև 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված իրենց լիազորությունների ժամկետի ավարտը: 180-րդ հոդվածի 3-րդ մասի վերջին նախադասությամբ սահմանված դրույթը կիրառվում է Տեղական ինքնակառավարման մասին օրենքի ուժի մեջ մտնելուց հետո անցկացված տեղական ինքնակառավարման մարմինների ընտրություններից հետո:

Հոդված 216. Մարդու իրավունքների պաշտպանի պաշտոնավարումը

Մինչև Սահմանադրության 10-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված Մարդու իրավունքների պաշտպանը շարունակում է պաշտոնավորել մինչև 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված իր լիազորությունների ժամկետի ավարտը:

Հոդված 217. Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի կազմավորումը

Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովը ձեւավորվում է Սահմանադրության 11-րդ գլխով սահմանված կարգով մինչև 2016 թ. նոյեմբերի 1-ը: Մինչև Սահմանադրության 11-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի անդամների լիազորությունները դադարում են Կենտրոնական ընտրական հանձնաժողովի կազմավորման պահից:

Հոդված 218. Սահմանադրության 12-13-րդ գլուխներով նախատեսված մարմինների անդամների պաշտոնավարումը

Սահմանադրության 12-13-րդ գլուխների ուժի մեջ մտնելուց հետո այդ մարմինների անդամները շարունակում են պաշտոնավարել մինչև 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված իրենց լիազորությունների ժամկետի ավարտը:

Հոդված 219. Կենտրոնական բանկի նախագահի պաշտոնավարումը

Մինչեւ Սահմանադրության 14-րդ գլխի ուժի մեջ մտնելը նշանակված Կենտրոնական բանկի նախագահը շարունակում է պաշտոնավորել մինչեւ 2005 թ. փոփոխություններով Սահմանադրությամբ սահմանված իր լիազորությունների ժամկետի ավարտը:»:

Հոդված 2. Սույն Սահմանադրության փոփոխություններն ուժի մեջ են մտնում պաշտոնական հրապարակմանը հաջորդող օրվանից: